

KULE
KİTAP

EREN NEPO VE HERAKLES'İN MACERALARI-2:
EJDER ATEŞİ
Nesli Han

KULE
KİTAP

Kule Kitap©

www.kulekitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Yayın Yönetmeni: Özgür Türkoğlu

Editör: Sin Eren

Son Okuma: Ahmet Güler

Mizanpaj Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Merve Ökten

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-6086-60-9

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

"Kule Kitap Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir."

**EREN NEPO VE HERAKLES'İN
MACERALARI-2:
EJDER ATEŞİ**

Nesli Han

İÇİNDEKİLER

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI	7
ÖN SÖZ.....	11
ESERİN İSKELETİ	15
TEŞEKKÜR	19
GİRİŞ.....	23
1. BÖLÜM	
KADERİMDE BİR KENTAUR İLE	
YOLUMUN KESİŞMESİ VAR.....	27
2. BÖLÜM	
BİR KENTAURA İSMİNİ VERİYORUM.....	45
3. BÖLÜM	
HER TANRIYA BİR GİGANT HER	
AYDINLIĞA BİR GÖLGE	59
4. BÖLÜM	
HERAKLES BİR RADAR GİBİ.....	77
5. BÖLÜM	
PANDORA'NIN SANDIĞI VE İÇİNDEKİ	
SÜRPRİZ.....	89
6. BÖLÜM	
UMUDU KURTARMAK İÇİN	
TEK UMUT BENDİM	103

7. BÖLÜM	
LERNA'YA DOĞRU ÖLÜMCÜL	
BİR YOLCULUK	117
8. BÖLÜM	
EJDERE KARŞI MEŞALEYLE	
VERİLEN BİR SAVAŞ	125
SÖZLÜK	135

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Kule Kitap:

Sağlam yapıları ve uzun ömürleriyle bilinen kuleler gibi üzerinde yükseldiği entelektüel ve sanatsal değerlerle zamanın yıpratıcılığına direnen, geçmiş ile gelecek arasında kurduğu bağla yarınlar için zengin bir miras bırakmayı hedefleyen bir yayinevidir.

Klasikten moderne uzanan kültür vadisinde, okuyucularına zihinsel olarak daha yüksek bir bakış açısı ve estetik beğeni kazandıracak fikir ve sanat eserlerini yayımlamayı amaçlar.

İlkeli yayıncılık anlayışıyla, Anayasa'da belirtilen Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine ve toplumun değerlerine bağlı kalacak, hiçbir ideolojinin veya politik düşüncenin hizmetinde olmayacaktır.

Bünyesine katacağı eserleri seçerken bunların kendinden sonrakilere kılavuzluk edebilecek, ilham verebilecek, içerikleriyle özgün, dil ve anlatımıyla yüksek kalitede olmasına dikkat edecektir.

Ticari kaygılardan ziyade edebî, sanatsal veya bilimsel değere göre toplumun genel yararına uygun, eğitici, bilgilendirici ve estetik değerler taşıyan eserlerin seçilmesine özen gösterecektir.

Farklı bakış açılarına, kültürlere ve dillere yer verecek zengin bir yayın portföyüyle eser çeşitliliğini artırırken bu eserleri ait oldukları kültürde de nitelikleriyle öne çıkmış seçkin eserler arasından seçecektir.

Yayımlayacağı eserlerin her safhasını akademik bir titizlikle takip edecek; dil bilgisi, yazım kuralları, tutarlılık ve anlam bütünlüğü gibi konularda sıkı bir editoryal süreçten geçmesini sağlarken Türk Dil Kurumunun Yazım Kılavuzu'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edecektir. (Tarih konulu eserlerde, özellikle Arap harfli kaynaklarla yapılacak çalışmalarla uyumlu olması açısından, özel isimlerin yazımında ait olduğu dildeki yazılışı esas alınacaktır.)

Yazarlardan intihal ve etik ihlali yapmadıklarına dair yazılı beyan alacak, fikri mülkiyet hakları konusunda hassasiyet gösterecektir.

Her kitabı bir miras olarak yarınlaraya emanet ederken sıradan kitaplardan ziyade derinlik ve anlam arayan okurlarını entelektüel bir zirve yolculuğuna davet ediyor.

Faydalı olmak dileğiyile...

ÖN SÖZ

Kurgusu mitolojiden ilham alan bu eser, dokuz kitaptan oluşan serinin ikinci kitabı olarak tasarlanmıştır. Birinci kitapta Eren Nepo ve Herakles'in karşılaşması, beraber başladıkları yolculuk ve ilk birlikte olan maceraları on iki görevinden ilki olan "Nemea Aslanı" işlenmiş olup ikinci kitap olan bu eserimizde Eren Nepo ve Herakles'in Lerna bataklığında yaşayan "Hydra Ejderi" ile olan mücadeleleri ve bu mücadelenin sonunda ulaştıkları başarı konu alınmıştır.

Herakles ve Eren Nepo'nun yanlarında, birinci kitapta da olduğu gibi Talya bulunmaktadır. Talya tüm seri boyunca Eren Nepo'nun yanından ayrılmayacaktır. Bu kitapta Talya'nın kişisel özelliklerine daha çok yoğunlaşmıştır. Talya henüz Eren Nepo bilmeseyse de onu korumak üzere annesi tarafından gönderilmiş olan bir ilham perisidir. En önemli özelliği ise doğa şiiirlerini, dansı, komediyi çok sevmesidir. Yunan mitosunun üç güzel kharitinden (göze hoş olanı simgeleyen tanrıça) biri olan Talya, ışıltılı bir güzelliğe sahiptir. Son derece zekidir. Eren Nepo ve Herakles'in gerilim dolu

macerasını zeki esprileri, doğaya düşkünlüğü, zaman zaman kullandığı şiirsel anlatımıyla yumuşatmaktadır (Aslında Talya için Eren Nepo'nun -Junginyen bakış açısıyla- Animası diyebiliriz).

Herakles'in macerasının sertliği içerisinde Talya'nın Eren Nepo'nun yanında bulunması birçok alanda Eren'i içine düşmesi muhtemel tehlikelerden de korumaktadır. Yalnız Eren Nepo'nun değil Herakles'in de birçok yerde neşe ve sevinç kaynağını canlandıran bir yapısı vardır. Ayrıca bu kitaptan itibaren yaratıcı yanı ile bu maceraya destek verdiğini de görmek mümkün olacaktır.

Böylece kitabı okuyan ortaokul seviyesindeki gençler Eren Nepo ve Herakles'in macerasının yıkıcı yanını daha yumuşak algılayacaktır. Talya'nın, Eren Nepo'nun yanında olması ve bu maceranın içindeki başkarakterlerden biri olması sürükleyiciliği arttıracaktır.

Seri boyunca mitolojik kahramanlar, ergenlik döneminin henüz başında bulunan okuyucu kitlesine yoğun isim bombardımanına ya da bilgiye maruz bırakmadan azar azar verilecektir.

Talya ile Eren Nepo'nun büyükanneleri, denizin verimliliğini simgeleyen Tethys anneleri ise Eurynome'dir. Eren Nepo henüz durumdan haberdar olmasa da Talya ile kardeştir. Bu okuyucuya ilerdeki maceralarda verilecektir. Ancak Eren Nepo serinin son kitabına kadar bu gerçeği bilmeden Talya ile dostluğuna devam edecektir. Aynı zamanda birinci kitapta okuyucu Eren Nepo'nun mitolojik varlıklardan haberdar olmadığını anlamış olsa da bu kitapta Eren'in tanrı, tanrıça ve kahramanların hakkında fazlaca bilgi sahibi olduğunu görecektir.

Eren Nepo ve Herakles her kitapta Ege'nin başka bir bölgesinde maceralarına devam ediyor olacaklar. Bu nedenle buldukları bölge de hikâyenin içine yedirilerek çeşitli özellikleri ile anlatılacaktır (Bu noktada her kitabın arkasına bu tarzda yazılan birçok eserde olduğu gibi buldukları bölgenin bir haritası eklenebilir).

Bu kitapta ana konu dokuz başlı Hydra Ejderini yok etmek olsa da ölüm temasının yalnızca kötülük üzerinde işlenmesine, Talya ve karşılaşılan diğer mitolojik öğelerin de etkisiyle doğaya ve doğanın güzelliğine; iyilik, yaşam,

sevgi, kahramanlık ve güven gibi evrensel temalara değinilmeye özen gösterilmiştir.

Serinin ikinci kitabı olan bu eserde de tüm bu detaylar sürükleyici bir fantastik hikâye üzerinden anlatılmaktadır. Bu hikâye evrensel normlarda tüm gençlerin kendi yaşantılarından kesitler bulmalarına olanak sağlamaktadır. Bu hâliyle eser okuyucunun ilgisini çekecek sürükleyicilikte olmayı hedeflemiştir. Böylece Fantastik Çocuk Edebiyatı türünün eşsiz örneklerinden biri olmaya adaydır.

Nesli HAN

Samsun, 06.02.2025

ESERİN İSKELETİ

1. Serinin ikinci kitabında Talya'nın Őiire, müzięe, dansa dűŐkűnlűęű gűze çarpacaktır. Bu kitap Talya'nın bir Őiiri ile baŐlayacaktır.

2. Kitabın giriŐ kısmında Eren Nepo uyur-gezerlięi nedeniyle bir kuyuya dűŐer ve dıŐarıda daha önce rűyalarında grdűęű kűk orman cinleri olduęunu fark eder. nce hâlâ rűyada olduęunu dűŐűnse de yaratıkların onu fark etmesiyle rűyada olmadıęından emin olur.

3. YaŐadıęı Őokun ve korkunun etkisiyle önce saklanmayı deneyip akıyla yaratıkları etki altına almaya çalıŐır. Kuyunun içinden çıkmak için tűrlű yollar dener ama baŐarısız olur. Sonunda bir kentaur onu kuyudan kurtarır. Bu eserde Eren Nepo ilk kez bir kentaur ile tanıŐır. Bay Kenta adını verdiği bu kentaur eser boyunca yanlarından ayrılmayacaktır.

4. Herakles'in Lerna'da bulunan Dokuz BaŐlı Hydra Ejderi'ni ldűrme görevi için yine bir deniz yolculuęu yaparlar. Argolis'e gitmek için bindikleri gemide takip edildiklerini fark ederler. Onları takip edenler Gigant Alcyoneus'un adamlarıdır. Denizde Gigant ile bűyűk bir műcadeleye giriŐir ve bu műcadeleyi kaza-

nırlar. Ancak kurtulamayacaklarını anlayınca Smyra'da (İzmir) gemiden gizlice inerler.

5. Hiç hesapta yokken Smyrna'ya gelmişlerdir. Eren Nepo burada karşılaştığı muazam medeniyetten çok etkilenir. Talya'nın da etkisiyle bir tiyatro gösterisi izlerler. Sonra buradan yine gemiyle ayrılırlar.

6. Smyrna'da konakladıkları ormanda yiyecek arayan Eren Nepo kaybolur ve yolu Pandora ile kesişir. Pandora'ya yardım etmek için uğraşırken Tanrı Hermes ile tanışmak zorunda kalır. Pandora'ya yardımcı olup buradan ayrılırken kendinin sıradan bir insan olmadığı anlar.

7. Smyra'dan bindikleri ticari gemiyle Mora'da bulunan Lerna bataklığına doğru yola çıkarlar.

8. Bay Kenta tüm bu süreçte onların yanında olduğu gibi gemiden indikten sonra onları Lerna'ya götürecektir. Tüm yolculuk boyunca Bay Kenta'nın bilge yönü Eren Nepo'nun çok dikkatini çekecek ve içten içe bu bilgeliğe hayranlık duyacaktır.

9. Lerna'ya ulaştıklarında ilk olarak Bay Kenta ile yolları ayrılır. Herakles, ormanın

bataklığa yakın bir noktasında Talya ve Eren Nepo'yu bırakarak bataklığa tek başına gider. Dokuz başlı ejderin nefesi canlı olan her şeyi öldürecek kadar zehirlidir.

10. Eren Nepo, Herakles yanlarından ayrıldıktan hemen sonra Talya'yı ikna ederek onun peşine takılır. Bataklığın etrafı ejderin zehirli nefesi yüzünden kurumuş ağaçlarla doludur. Ellerindeki meşale ile bu ağaçları yakarak Herakles'e yardım ederler ve ejder burada yok olur.

Eserdeki tüm varlıklar mitolojik varlıklar arasından seçilmiş olup yazarın yarattığı kurgu içerisinde kendilerine has özellikleri ile yerleştirilmişlerdir. Tüm bu mitolojik varlıkların ve yerlerin açıklamaları -okuyucu kitlesinin anlayabileceği şekilde- eserin sonundaki sözlükte yapılmıştır.

Bu kitaptaki bataklıkta yaşayan ejder, felsefi bir bakış açısıyla insanlık için zararlı düşünceleri ve cehaleti temsil etmektedir. Bu düşüncelerin yok edilmesi, insanlığın ilerlemesi için gerekliliği ve bilginin yüceliği işlenecek ana konudur. Ayrıca Hera'nın kibri ve kötülüğü de yenilmiştir.

***“Nerede bir nefret bulacağımızı
düşünürsek orada bir tanrı bulacağız,
nerede bir başkasını öldürmeyi düşünsek
orada kendimizi öldüreceğiz. Nerede
dışa doğru yol almayı umsak orada kendi
varlığımızın merkezine geleceğiz. Nerede
yalnız olduğumuzu sansak orada bütün
dünyayla birlikte olacağız.”***

**Joseph Campbell - Kahramanın
Sonsuz Yolculuğu**

TEŞEKKÜR

“Bir varmış bir yokmuş...” tüm masallar böyle başlarmış. Bir kişi anlatır, anlatırken yok olanı var eder, var olanı yok edermiş. Böylece masallar parlayıp sönen yıldızların sürekliliği gibi nesiller boyu devam edip gidermiş. Tıpkı ölümsüz tanrı ve tanrıçalar gibi dünya var olduğu müddetçe masallar da ölümsüzmüş.

Elinizde tuttuğunuz bu kitap yaşamı boyunca ilhamını mitler ve masallardan alan ben-deniz tarafından yazılmıştır. Gururla söylemeliyim ki Herakles kadar inançlı, güçlü ve cesur olan sevgili eşim, hayat arkadaşım Ufuk Şahin muazzam bir inançla yanımda durmasaydı, Apollon kadar duyarlı ve kıvrak zêkasıyla biricik oğlum Eren Ata ilhamım olmasaydı, teyzem Selver tarafından Demeter kadar koruyucu bir sevgiyle kuşatılmasaydım ve tanıdığım en şahane insanlardan biri olmakla beraber aynı zamanda bilgeliği, çalışkanlığı, cesareti ile tam bir Athena olan redaktörüm Sin Eren beni böylesine yüreklendirmeseydi bu eser ortaya çıkmazdı.

Beni yüreklendiren dalgaları yaratarak

kalemi elime almama ve kendi masalımı yazmama vesile olan bu dört çok önemli insana, bu alandaki tanrılara ve tanrıçalarıma minnetle teşekkür ediyorum.

Her şey sizin yüreğimdiki cesareti inançla ateşlemeniz sayesinde başladı.

***Kendini çocuklarının tanrıçası olmaya
adamış canım anneme...***

GİRİŞ

“Ölüme belki katlanabilirdim ama başıma gelecek kötü sonu beklemeye katlanamazdım.”

Robert Louis STEVENSON - Define Adası

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber ıssız bir vadinin gözlerden uzak bir köşesinden neşe dolu şarkılar duyuluyordu:

“Her defasında yavaş yavaş,

Uçuyorum özgürce.

Periler bunun için doğarlar;

Göğे başım, denize ayağım değince.

Anlıyorum yaşadığımı hevesle,

Anlıyorum yaşadığımı her nefeste...”

Günüm Talya sayesinde yine renkli başladı. Elbette şarkısının hakkını verdim. Onun kadar neşeli olmaya çalışarak.

“Ben de anlıyorum seni...” diye seslendim.

Elleri belinde, yemyeşil çayırın üzerinde hopluya zıplaya şarkısına devam ediyordu. Duymadığını düşünerek yeniden seslendim:

“Hey Talya! Diyorum ki bende anlıyorum seni.”

Bu sefer duyduğundan emin oldum. Çünkü,

“Duydum seni Eren Nepo” diye karşılık verdi.

Talya’yı seyrederken onun hayatımda gördüğüm en neşeli kızlardan biri olduğunu düşünüyorum. Adadayken okuldaki diğer kızların bir araya geldiğinde konuşup kıkırdaştıklarını görürdüm. Talya hepsinden farklıydı. Onun neşeli olmak için hiç kimseye ihtiyacı yoktu. Tek başına dansları, şarkıları, şiirleriyle tam bir peri kıızıydı.

Öylesine bakıldığında herhangi bir genç kızdan farkı da yoktu. Ancak ellerinde ve ayaklarında dörder parmak vardı. Su gibi hafif hafif dalgalanan; maviden yeşile, kızınca kırmızıya dönen gözlerinin rengi ve biraz zıpladığında ortaya çıkan kanatları olmasa (Ki zıpladığında yakınlarda bulunmanızı hiç tavsiye etmem. Bunu yaptığında kesin sıradan in-

sanların üstesinden gelemeyeceği bir tehlike vardır.) normal bir genç kızdı.

Bu arada söylemeden geçemeyeceğim bir şey var ki uzun ve çetrefilli yolculuğumuzda onun varlığı bana dünyanın en güçlü adamı olan Herakles'ten bile daha fazla güven veriyordu.

Talya dans edip şarkılar söylerken Herakles biraz ilerde kayalıkların üzerinde bize arkası dönük oturuyordu. Başına geçirdiği aslan postu tüm sırtını kaplıyordu. Bu adam gerekmedikçe konuşmuyor bazen uzaklara dalıp sadece düşünüyordu. Zaman zaman ortadan kaybolduğu da oluyordu. Böyle zamanlarda etraftaki tehlikeleri kolaçan ettiğini düşünüyordum. Açıkçası bunda da hep haklı çıktım.

Herakles'in, postuna bıçak işlemeyen dev bir aslanı benim yardımımıla öldürdüğünü düşündükçe bugün bile keyifleniyorum.

Dostum hâlâ benimle berabersen inan, maceralar okyanusuna beraber düştük. Kitabın sonuna geldiğimizde en az sen de benim kadar kahraman olacaksın. Fakat benim şimdi yorgunluktan gözlerim kapanıyor, biraz kestim yola öyle devam edelim, olur mu?

1. BÖLÜM

KADERİMDE BİR KENTAUR İLE YOLUNUN KESİŞMESİ VAR

“Nöbet bekleyen zindancı ile kaçmak isteyen esir söz konusu olduğunda, şansın esirden yana olduğu söylenir. Gerçekten de birinin çıkarı diğerininkinden daha büyüktür. Zindancı bekçilik ettiğini unutabilir, diğeriye kendisine bekçilik edildiğini asla unutamaz.”

Jules VERNE - Kaptan Grant'ın Çoçukları

İki dağın ortasında göğü delen ağaçlarla kaplı yemyeşil bir vadinin kuytu bir köşesindeydik. Ağaçlar öylesine büyüktü ki güneş ışınları incecik aralıklardan ancak yere ulaşabiliyordu. Çoğu sanki yüzlerce yıldır burada duruyordu. Köklerinin bir kısmı toprağın üst tarafını kapatacak kadar dışarıdaydı. Geri kalan kısmı da dünyanın merkezine kadar iniyor olabilirdi. Etrafta hafif bir küf ve yosun kokusu vardı. Oldukça nemli bir ortamdıydık.

Yürüyerek geldiğimiz bu vadinin neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yol arkadaşlarım buraları öylesine iyi biliyordu ki onlara güvenimden sorma gereği de duymuyordum. Fakat Yunanistan topraklarında olduğumuza adım gibi emindim. Bunu nereden bildiğimi sorana hâlâ verecek bir cevabım yok, daha önce hiç Yunanistan'a gitmedim ama yine de biliyordum.

Zaten benim için anneme giden tüm yollar aynıydı. Neredeyiz, bulunduğumuz yerin adı ne, umurumda bile değildi. Annemin yaşadığını her düşündüğümde burnuma aynı sızı oturuyordu. Boğazım karıncalanıyor, kapatmazsam gözlerim yanıyor sonra da engel olamadığım yaşlar dökülüyordu. Artık uykuya dalmadan hemen önce hep aynı şeyleri yaşıyordum.

Yanan gözlerimi kapatırken, yarı karanlık ormanın her yerinden gelen envaiçeşit kuş sesi kulaklarımı dolduruyordu. Bu yolculuğa çıktığım gibi değildim, bunu biliyordum. Her şeyi bildiğini düşünen tıfıl oğlanın yerinde hiçbir şey bilmediğine ikna olan ve öğrenmeye çalışsan biri vardı. Artık kalabalık kuş senfonisinin

deki kuşların seslerini bile ayırt edebiliyordum. Toplu hâlde bir yerden bir yere koşuşturur gibi uçmalarını, kanat çırpışlarını duyuyordum.

Hafif rüzgârla birbirine sürtünen yaprak seslerinin arasında yerde nemli toprağın üzerinde uyumaya çalışıyordum. Bir iki ay öncesine kadar kendi yatağımdan başka bir yerde gözümü kırpamazken artık taş toprak neresi olursa kafamı koyduğum gibi uyuyordum. Sık sık rüya bile görüyordum. Rüyalarım da genellikle bir şeylerden kaçıyordum.

Yine kafamı yapraklardan yaptığım yastığıma koyduğum gibi uyudum ve kâbusum başladı. Nefes nefese koşuyordum. Arada arkama dönüp bakıyordum. Çürümeye yüz tutmuş ağaç dallarının üzerini örttüğü yosunlu kayaların arasında koşuşturan küçük yaratıklar vardı.

Yassı suratlarından uzayan upuzun burunları, uç kısımları kıvrılmış sivri kulaklarıyla çok komiklerdi ancak ben onlardan korkuyordum. Keçiye benzeyen yuvarlak suratlarından kıllar fıskırıyordu. Bu koca kafalı ufak adamlar her yerdeydi. Hiçbirini tanıımıyordum ancak peşimden geldiklerine emindim. Çok komik

koşuyorlardı. Korkmasam durup seyrederdim ama korkudan zangır zangır titreyen bacaklarımla olabildiğince hızlı kaçıyordum. Neyse ki yusyuvurlak şişman karınlarının altındaki cılız bacakları, kıllı sosis parmaklarıyla çok da hızlı değillerdi. Bütün gücümle bağıırıyordum:

“Talyaaa... Talyaaa... Neredesiniiz?”

Uzaklardan bir yerden Talya'nın sesini duyuyordum. O da,

“Eren Nepooo... Eren Nepooo...” diye bağıırıyordu.

Çok uzakta olmam mümkün değildi. Az önce uykuya daldığım yerde Talya ile aramızdaki mesafe en fazla üç metreydi.

Ne kadar hızlı koşsam da izimi kaybet-tirmek şöyle dursun, gri renkli küçük adamlar etrafa leş gibi kokular saçarak peşimden geli-yordu. Bir türlü izimi kaybettiremiyordum.

Başımı önüme çevirmemle beraber dev gibi bir ağaca tosladım. Sendeleyerek geri çekilirken yarı ıslak zeminde yosun tutan taşların üzerinde ayaklarım kaydı ve tepe üstü hoop...

Düşmenin etkisiyle gözlerimi açtım. Uyuduğum yerde değildim. Bu uyurgezerlik yüzünden bir gün başımın belaya girmesi işten değildi ama en azından o an için gördüklerimin tamamının rüya olduğunu bilmek bile içimi rahatlattı.

Etraf zifiri karanlıktı. Uyuyalı beş on dakikadan fazla olmadığına emindim, karanlığın bu kadar hızlı çökmesi olanaksızdı. Düştüğüm yerden zorla da olsa doğruldum. Ellerimle yeri yokladım. Islak bir çamur deryasının tam ortasıdayım. Başım da koca ağaca toslamanın etkisinden olacak ki fena ağrıyordu. Biraz daha doğruldum.

“Offf, dayak yemiş gibiyim. Talyaaa... Nereye gittiniz? Neden kimse sesini çıkarmıyor.” diye bağırdım.

Başımı biraz yukarı kaldırdım. Tam tependen cılız bir ışık huzmesi geliyordu. Çamur dolu bir çukurun içinde olduğumu anladım ancak bu durumu kabul edebilmem biraz vaktimi aldı.

“Yo, yo... Şimdi değil, şimdi olamaz. Şimdi olamaz.” diye bağırırmaya başladım.

Kendi kendime tepiniyor avaz avaz bağı-
rıyordum. Bir süre sonra bunun bana hiç fay-
dası olmadığını anladım. Bacaklarımın der-
manı neredeyse bittiğinden yeniden oturdum.
Doğrusunu söylemek gerekirse yığıldım.

Kısacık hayatımda iflah olmaz bir uyur-
gezer olduğum gerçeğiyle hiçbir zaman başa
çıkamadım. Buraya kadar uyku hâlinde gelmiş
olmalıydım. Bu durumda gördüğüm tuhaf ya-
ratıkların hepsi rezil bir kâbustan öte değildi.
En azından bir süre bununla avunabilirdim.

Dışarıdan gelen seslere kulak verince
anladım ki bir kuyunun dibindeydim. Burnu-
ma dolan çürük ağaç kökleri, yapraklar ve ka-
ranlıktan göremediğim bir dolu börtü böcek
ölüsünün kokusu, nefes almamı gitgide zor-
laştırıyordu. Boğulmak üzereydim. Boğazımı
temizleyip tekrar olabildiğince kuvvetli bağır-
dım:

“Talyaaa... Talyaaa... Lütfen duy beni...”

Kapana kısılmış fareler gibiydim. Ağlama-
mak için kendimi zor tutuyordum. Yapabildiğim
tek şey dışarıdan gelen sesleri dinlemek ve
birinin gelip gelmediğini anlamaya çalışmaktı.

Sürekli bir kıpırtı vardı. Ancak kimsenin sesini duyamıyordum.

Duyduğum sesler ağaçlardan ya da en iyi ihtimalle tavşan ya da sincaplardan geliyordur, diye düşünüyordum. Bir kuyunun dibini tepe üstü boylamış hâldeyken aklıma başka bir şey getirmek istemiyordum.

Tanrısal kuvvette bir aslanla mücadelenin yorgunluğunu üzerimden atamadan yeni bir canavarla karşılaşmak isteyeceğim son şeydi. Son kez bağırmaya karar verdim. Bu kez duyabilmelerini sağlamak için olabildiği kadar yüksek sesle,

“Talyaaa...” diye bağırdım.

“Pişt, tatlı çocuk!”

Bu Talya'nın sesi değildi. Sonunda sesimi duyurabildim ama ne yazık ki duyanlar Talya ya da Herakles değildi.

“Dur bir dakika.” diye yukarıdaki deliğe doğru seslendim.

Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sanırım kendimi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan zaman kazanmaya çalışıyordum. Sonra,

“Sakin ol oğlum Eren Nepo, sakin ol.” demeye başladım.

Olan oldu artık ben kendi kendime konuşuyor, kendi kendimi teskin ediyordum.

Yukarıdaki yaratığın gırtlığından çıkan pis kokulu nefesi kuyuyu dolduruyordu. Bu sefer başım büyük beladaydı. Karanlığa iyice alışan gözlerimle seçebildiğim kadar yukarıya baktım. Rüyamda gördüğüm iğrenç kılıklı bücür adamlardan üçünün kafası birer siluet olarak tepemde duruyordu. Belli ki onlar da beni görebilmek için aşağı bakıyordu.

Önüme düşen bir iki leş kokulu su damlasının ağızlarından akan salyalar olduğunu anladığım anda,

“Of, çok iğrençsiniz ya...” dedim.

Ses bir anda kuyunun duvarlarında yankılanarak yukarı doğru çıktı. Hemen elimle ağızımı kapattım ama boşunaydı.

“Hay benim dilimi eşek arıları soksun. Sus be oğlum Eren Nepo!” diye bağırdım.

Korkudan mı, kuyunun içine dolan iğrenç kokudan mı bilmiyorum kontrolümü gitgide kaybediyordum. Kuyunun duvarlarına doğru

geri geri sürüklenerek gövdemi yapıştırdım. Kısa süre de bunun nafiye bir çaba olduğunu ve beni gördüklerini anladım. Kuyunun dibinde uyurgezerliğimin kendini aştığı gerçeğiyle de yüzleştim. Öyle ki artık gerçekle rüyayı ayırt edemiyordum. Kafamın içinde kendi keşif yolculuğuma çıktığım o karanlık anlarda yukarıdan gelen iğrenç bir sesle irkildim.

“Hey tatlı çocuk! Seni oradan kurtaralım mı?”

Aha, bana soru sormuşlardı! Tüm cesaretimi toplayıp sesimi olduğundan bir iki ton daha kalın çıkacak şekilde ayarlayıp, cevabı yapıştırdım:

“O boyun bacağınla beni buradan çıkaracağınızı mı sanıyorsunuz bücürük?”

Bücürük mü! Şu cümleyi okulda kursaydım bir hafta bitmeyen ödevle cezalandırılırdım. Herkes affetse yılan mı ahtapot mu ne menem bir yaratık olduğunu bilemediğim müdürümüz affetmezdi. Ne tuhaf kadındı. Göz kapaklarının içinde bir göz kapağı daha olduğuna yemin edebilirdim. Bugüne kadar yaptığım en iyi şey o canavarın kafasını patlatmak oldu.

Bu arada yukarıdan gelen sesleri duyuyordum. Kuyunun başında üç kafa kendi aralarında konuşuyordu. Ne kadar gürültülülerdi. Sanıyorum arada birbirlerine de vuruyorlardı çünkü aşağı kadar sesleri geliyordu. Aslında basbayağı dövüyorlardı. Göremesem de gelen seslerden bunu anlamak mümkündü. Büyük bir özgüvenle, “Verdiğim cevap ağır geldi, tabii birbirlerini dövüyorlar. Birazdan giderler.” diye düşündüm.

Yukarıdan görülmeyeceğimi düşündüğüm bir açıda kuyunun dibinde köşeye doğru sindim. Kafamın içinde “Birazdan giderler zaten Talya ile Herakles beni arıyordur. Biraz yardımla bu karanlık çukurdan rahatlıkla çıkarım.” düşüncesi vardı. Tabii ki düşündüğüm gibi olmadı. Sesi en tiz, en berbat olanı aşağı doğru yeniden bağırdı:

“Hu huuu... Tatlı çocuk, seni oradan çıkarmadan yemeye karar verdik. Biz geliyoruz.”

“Yemek mi?” diye bağırdım.

Sefil yaratıklar sanki çok komik bir şey var gibi bir de gülüyorlardı. Hemen bir şeyler düşünmeliydim. Bu delikte ormanın en rezil yara-

tıklarının yemeği olamazdım. Talya ve Herakles gelene kadar bu leş kokuluları oyalamam gerekiyordu.

O an henüz bilmiyordum ama beni bu kör kuyudan kurtaracak olan Talya ve Herakles değildi. Kafamım içi karmakarışıktı. Hani dolabınızda bulmayı umduğunuz bir kazağı ararken ne var ne yok odanın ortasına dökersiniz ya... Hah işte kafamın içi o durumdaydı.

Küçükken kimden dinlediğimi bilmediğim bir masalda, ormanda yaşayan elflerin altına tutkuyla bağlı olduğu anlatılıyordu. “Bu yaratıklar altın seviyor olabilirler mi?” diye düşündüm. Aklıma geleni yapacaktım. Şu an başka çarem yoktu. Denemeye değerdi . Haykırırcasına yukarı doğru seslendim:

“Beni tabii ki yiyebilirsiniz. Eminim ki çok lezzetliyimdir. Fakat bunun çokta iyi bir düşünce olduğunu sanmıyorum.”

Galiba fazla uzatmıştım çünkü kahkahalar arasında taze ağaç dallarından yapılmış bir halat küt diye kuyunun içine düştü. Ben düşünüyordum, bu lanet yaratıklar da boş durmuyordu. İçimdeki korkuyu bastırmaya çalışarak

konuşmaya devam ettim. Sesim gayet gür ve özgüvenliydi ya da bana öyle geliyordu:

“Düşünüyorum da beni yerseniz ormana saklanmış küp küp altınların yerini size kim gösterecek?”

Yukarıdaki hareketlilik bir anda durdu. Önümde, burnumun ucunda sallanan bir halat vardı. Halata doğru elimi uzattım fakat tutamadım. Bir müddet tereddütle bekledim. Yukarıdaki yaratıklar yine ne olduğunu anlamadığım bir kavgaya tutuştu. Kulak tırmalayan tiz sesleri iğrenç hırıltılı bağırişlara dönüştü. Nefesimi tutup bir süre bekledim.

Bu hâldeyken beni fark etmeleri çok zordu, bu fırsatı değerlendirmeliydim. Zihnimi boş düşüncelerden uzaklaştırıp bir kurtuluş arayışına girdim. Sonunda gözümün önünde sallanan halatı yakalayıp aşağı doğru hafifçe çektim. Sağlam duruyordu ve başka şansım yoktu. Bir kez daha sesimin en gür hâliyle bağırdım:

“Altınlar, çil çil altınlar... Hepsinin yerini biliyorum.”

Bir an aklıma büyüdüğüm adada çarşamba günleri kurulan meyve sebze pazarı geldi. Bazen anneannemle beraber gider, ona aldıklarını taşımada yardım ederdim. Eve dönene kadar da etrafa bağıırıp çağırarak malını satmaya çalışan pazarcıları taklit ederdim. Şimdi taklit etmeme gerek yoktu. Aynı onlar gibi bağıırıyordum. Elimi anlıma vurup kendimi durdurdum. Hatta üst üste konuşmama yeminleri ettim.

Buradan kurtulmaya çalışırken başımı başka bir belaya sokuyordum. Diyelim ki kuyudan sağ salım çıktım. Altın falan yoktu. Bu korkunç yaratıkları nasıl atlatacaktım? İğrenç yaratıkları atlatmak kuyudan çıktıktan sonra nasıl mümkün olacaktı?

Kafam ambar yerine dönene kadar belki kırk plan yaptım ki hepsi birbirinden geçersizdi. En sonunda bunu buradan kurtulunca düşünmeye karar verip, ipe var gücümle tutunup kendimi yukarı doğru çektim. Ellerimle ipten kuvvet alırken ayaklarımla da kuyunun duvarlarına tutunarak tırmanmaya başladım. Kuyuyu çoktan yarılamiştım ki yukarıdan gelen sesle olduğum yerde kalakaldım. Yerde çok güçlü

bir ayak sesi vardı. Ne bir sesi, belki dört ayak sesi vardı. Sanki bir at kuyunun etrafında tırıs dönüyordu.

Artık korkum baş edebileceğimin çok üzerindeydi. Ellerim öylesine terlemişti ki zaten ıslak olan halattan aşağı doğru kayıordum. Ayaklarımı daha da kuvvetle bastırarak kuyunun duvarından güç almaya çalıştım. Sesimi çıkarmadan bir süre bekledim. Dışardan gelen sesler daha tuhaftı. Küçük korkunç yaratıklar çığlık çığığa bağıyor arada bir de at kışınıyordu. Halata olanca gücümle sarıldım. Gözlerimi kapattım, kan ter içinde titreye titreye beklemeye başladım. Sesler bir süre sonra kesildi. Hiç sesimi çıkarmadan beklemeye devam ettim. Az önce ettiğim ağızımı açmama yeminime sadık kalmak için kendimi zorladım. Dışarıda her ne varsa buradaki varlığını fark etmemeliydi.

Elbette bunu beceremedim. Yukarıda her ne varsa benim buradaki varlığımdan haberdardı. Hafif bir sarsıntı ile gözlerimi açtım. Yukarı doğru baktım. Görünürde kimsecikler yoktu. Pislik yaratıkların da sesi çıkmıyordu. Kırk

yıldır görmediği Leyla'sına sarılmış Mecnun gibi sarıldığım halatla yukarı doğru çekiliyordum.

Kısa sürede kuyunun ağzına geldiğimi havanın ferahlamasından ve aldığım nefesin tazeliğinden anladım. Anladım diyorum çünkü korkudan gözlerimi tekrar sıkı sıkı kapattım ve bir süre de açmaya hiç niyetim yoktu. Beni yukarı çeken şey her neyse henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim. Halatın ucunda sallandım, sallandım. Sonunda beni çeken “şey” tarafından yavaşça yere bırakıldım. Toprağı hissettiğim anda yere kapandım. Biraz da böyle bekledim.

Etraftan çıt çıkmıyordu. Ben bekledikçe sessizlik büyüdü, büyüdü. Aklımdan geçenlerle yaşadıklarım birbiriyle çoktan vedalaştığı için sonunda gurur duyduğum zekâm da beni terk etti. Kafamda sürekli “Çikolata olsa da yesem.” diyen bir zevzek vardı. Sahi ne uzun zaman olmuştu çikolata yemeyeli? Sadece çikolata olsa iyi, meyve haricinde tatlı bir şey bulmak buralarda imkânsızdı.

Ben böyle yere kapaklanmış, abuk sabuk binlerce düşüncenin içerisinde ecelimi beklerken bir at etrafımda tıkr tıkr tur atıyordu. Korkuyordum ancak daha fazla bu şekilde bekleyemezdim. Ellerimle yerden güç alarak hafifçe başımı kaldırdım. Gözlerimi açtım, önümde hiç kimse yoktu. Sağ tarafımda dev gibi bir ağaç vardı. Sonunda sol tarafıma başımı çevirmeye cesaret ettim. O da neydi, göz hizamda dört toynak vardı! Yukarı doğru devam eden at bacaklarının ve at gövdesinin üzerinde üç insan ebadında bir adam duruyordu. Belden yukarısı insan, aşağısı at...

Konuşan küçük orman yaratıklarından sonra hiçbir şeye şaşırmayacağıma emindim ama bir kere daha anladım ki insanoğlu için şaşırmanın sonu yoktu. Gerçi benim ne kadar insanoğlu olduğum da uzun bir tartışma konusu olurdu.

Bu kadar acayip bir ortamda olmama ve olabilecek en saçma şeyleri arka arkaya yaşamama rağmen tabii ki yine çenemi tutamadım, "Vay be..." deyiverdim. Gözlerime inanmakta zorluk çekiyordum. Nefesim kesildi kesilecekti. İşte o gün masalarda öğrendiğim hiçbir şeyin

başka bir dünyadan olmadığına böylece emin oldum. Karşılaştığım tüm yaratıklar benimle bağlantılıysa bu herkes için böyle olmalıydı.

Karşımda dev gibi bir kentaur duruyordu. Laf olsun diye söylemiyorum, tam anlamıyla dev gibiydi. Uzun siyah saçları, upuzun ve ucundan boncuklar sallanan komik sakallarıyla kanlı canlı bir kentaur ile aramdan en fazla bir iki metre vardı. Kolları göğüs hizasında koca gövdesine bağlı, kara kısık gözleriyle bana gülümseyerek bakıyor, hâlime kahkahalarla gülmemek için kendini zor tutuyordu.

2. BÖLÜM

BİR KENTAURA İSMİNİ VERİYORUM

“Çünkü sadece akıl, akıllı bir yaratığı yönetmeye yeterdi.”

Jonathon Swift - Gulliver’in Gezileri

Herakles’in bize karşı olan koruma duygusu, yetişkin bir insanda ancak çocuklarına karşı olabilirdi. Başımıza gelecekleri bizden önce seziyordu. Bu adam sadece güçlü bir aslan avcısı değildi. Nereye, ne kadar hızla gidebileceğimizi çok iyi bilen bir dedektör gibiydi.

Yokluğumu ilk fark eden de Herakles’ti. Ne yalan söyleyeyim bunu öğrendiğimde biraz kırıldım. Bunu Talya’dan beklerdim. Ancak gözden kaçırdığım önemli bir durum vardı ki o da en az benim kadar yorgundu. Ben uyuduktan sonra derin ve deliksiz bir uykuya dalması çok normaldi.

Herakles’in uykusu ne benimle ne Talya’nınki ile kıyaslanamazdı. Dev gibi cüssesine inat neredeyse bir serçe kadar hafif uyuyor-

du. Ufacık bir kıpırtıda tek gözü açılıyor, etrafı kontrol edip yeniden kapanıyordu. O gün de durum aynıydı.

Herakles uyandıktan sonra yokluğumu fark edip beni aramaya başladığında ben çoktan belaya doğru koşuyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse kısacık zamanda antik çağın acemisi olan tıfıl bir melezin başının bin türlü musibete girmesi çokta zor değildi. İtiraf etmeliyim ki içine düştüğüm bu çağa ayak uydurabilmem için epeyce zaman geçmesi gerekti.

Herakles'in kriz anlarında ortaya çıkan bir Zeus tarafı vardı. Böyle zamanlarda etrafa emirler yağdıran sevimsiz bir yarı tanrıya dönüşüyordu. Benim büyüdüğüm çağda tanıdığım bütün büyükler yarı tanrı gibi davrandığı için onun bu hâline alışmam uzun sürmedi. Ancak Talya için durum böyle değildi.

Uykusundan onu sarsarak uyandıranın Zeus'un oğlu olmasının hiç önemi yoktu. Bir de üzerine emirler yağdırılması Talya'nın inat denizine düşmesi demektir. Elbette bunu beraber geçirdiğimiz kısacık zamanda Herakles'in öğrenmesi mümkün değildi. Bir anda ortalıktan

yok olmam, içi türlü melanetle dolu bu ormandayken başıma korkunç şeyler gelebilir demektir. Bunun için hemen bulunmalıydım. Herkesin anlayacağı gibi sayemde ortada kocaman bir kriz vardı. Bu da Herakles'in içindeki yarı tanrıyı tetiklemek için son derece yeterliydi.

Vakit kaybetmeden Talya'yı uykusundan sarsarak uyandırdı. Neye uğradığını şaşırarak zavallı Talya kendine gelmesini beklemeden de "Uçmalısın!" emrini verdi.

Yıllardır attığımız adım ayrı gitmeyen Talya'nın böyle bir tavır karşısında itaatkâr olması güneşin mor renkte doğması kadar imkânsızdı. Ancak Herakles, Talya'nın bu huyunu öğrenecek kadar onunla vakit geçirmedikleri için Talya'dan emrini yerine getirmesini bekledi.

Bekledi, bekledi, bekledi... İşte tam bu anda Talya kendinden bekleneni yaptı. Önce Herakles'e ters ters baktı. Ardından arkasını dönüp yeniden yattı ve güzelim uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Açıklaması olmayan ani emirler Talya için önemsenecek türden değildi. Aylar sonra öğrendiğim tüm bu detaylar karşısında "Ey gök-

lerin sahibi Zeus; gör ki ben küçük, yeşil, leş kokulu orman yaratıklarından kurtulmaya çalışırken Pandora'nın kutusundan kaçan inat nelerle sebep oluyordu." diye düşünmeden edemedim.

"Pandora da kim?" dediŐinizi duyar gibiyim, onu da anlatacağım ancak Őimdilik içinde tüm insani duyguların saklandığı değerli bir kutunun emanetçisi olduğunu bilmeniz yeterli.

Kaybolduğumdan emin olan Herakles tabii ki daha fazla beklemeyecekti. Kısa sürede korku dolu ve hummalı bir arayıŐ süreci de böylelikle başladı. Geçen sürede ben çoktan kuyunun dibini boyladığımdan bana ulaŐmaları da öyle kolay olmadı. Onlar beni canhıraŐ ararken ben ormanın derinliklerinde dev at adamlarla tanıştıyordum.

Ortada Şöyle bir gerçek var ki koca toynaklı Kentaur beni iğrenç kokulu orman yaratıkları oracıkta parça parça yiyip bitirmeden bulmasaydı siz bu satırları sonsuza kadar hiç okuyamayacaktınız. Yaratıklar peşimden koŐtururken hâlimdeki tuhaflığı fark edip yolunu deĐiŐtiren at adama sadece bu nedenle bile ömür boyu minnettar kalabilirim.

Elbette ilk karşılaşmamız daha iyi şartlarda olabilirdi. Kafamı kaldırdığımda kollarını gövdesinde bağlı öylece bana bakıyordu. Başıma ne geleceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ancak her ne olursa olsun dimdik ayakta olmalıyım. İlk yaptığım yerimden fırlayıp ayağa kalkmak oldu. Üzerimdeki top-rağı, otu, çöpü silkeleyip ellerimi belime koydum. Ona meydan okuyordum. Amacım kolay lokma olmadığımı göstermekti. At adam zerre kadar etkilenmemiş olacak ki ilk sorduğu soru altınların yeri oldu. Gayet kendinden emin bir ifadeyle:

“Demek altınların yerini biliyorsun.” dedi.

Gözleri kısık, kara bıyıkları ve sakallarının arasından sırtarak konuşuyordu. Bela başımı sevdi ki bir türlü gitmek bilmiyordu. Yaratıklardan kurtulmak için attığım yalan tam önümde duruyordu. Ağzımı açsam kekeleyeceğimden önce bir süre bekleyip kendimi kurtaracak yeni bir yalan uydurmayı denedim.

“Tabi ki biliyorum.” dedim.

O anda kendi sesimdeki özgüvene hayran oldum ama söylediklerimin yalan olduğunu ormandaki ağaçlar bile anlardı. Kaldı ki bir

at adamın ne kadar bilge olduğunu dedemin masallarını dinleyen her çocuk da bilirdi. Onlar Olimpos'un tüm tanrılarının çocuklarını eğitecek kadar güvenilir ve bilgeydi. Uydurduğum yalana ben bile inanmazken onun inanmayan gözlerle bana bakması sürpriz değildi. Az önceki alaycı ifadesiyle,

“Madem altınların yerini biliyorsun küçük adam, düş önüme de gidelim şu çil çil altınlara...” dedi.

İyice köşeye sıkıştığım noktadaydım. Her sıkıştığım da yaptığım gibi hesapsızca konuşmaya başladım. Aklıma ne geliyorsa söyleyecektim. İlk olarak,

“Sen de kimsin? Seni tanımıyorum ki neden önüne düşecekmişim? Hem ben arkadaşlarımı bekliyorum, senin peşinden hiçbir yere gidemem.” dedim.

Kollarımı gövdemde kavuşturup omzumu silkerek yan döndüm. Burnum elbette İda Dağları'na varacak kadar havadaydı. Üç yaşında bile yapmadığım bir hareketi antik çağda çam yarması gibi bir at adama yapmak, benim gibi bir aptaldan başkasına bu kadar yakışmazdı. Fakat bir mucize oldu. Meydan okumam başa-

rılıydı. At adamın yüzündeki alaycı ifade gitti. Yerine ciddi ve vakur bir ifade geldi. Sakalını sıvazlayarak,

“Demek arkadaşlarını bekliyorsun. Beraber bekleyelim o zaman. Doğrusunu istersen çil çil altın fırsatını kaçırmak istemem.” dedi.

Sonra kalın gövdeli ağaçlardan birine yaslanarak gözlerini üzerime dikti. “Burada öylece bekleyerek doğru mu yapıyorum? Kaçarsam ne kadar başarılı olabilirim?” diye kara kara düşünürken derinlerden Talya'nın tiz çığlıkları duyuldu. Bağıra bağıra adımları söylüyordu. Sesin geldiği yöne doğru koşmak için hamle yapmamla o anda kendimi yerde bulmam bir oldu. Ayaküstü durmayı bir türlü beceremiyordum. Sürekli bir yerlere ya da bir şeylere takılıp güm bam düşüyordum. Biraz daha zorlarsam beyin travması geçirmem işten değildi.

İyice kararan havanın da etkisiyle etrafı net olarak seçemiyordum. Ayağımın dibinde duran yaratıkların leşlerini ancak aralarından biriyle burun buruna gelince görebildim.

At adam bir kere daha yardımımıza gelip, kedi yavrusunu kaldırır gibi ensemden tutup beni yerden sıyırdı. Ayağa kalktığımda nefes

nefese kalmıő Talya ile göz göze geldik. Hemen arkasından Herakles de ağağların arasından çıktı. Yüzünde o güne dek görmediğim bir endişe vardı. At adamı gördüğü anda endiőesi yerini őaőkınlık ve sevince bıraktı. At adam da Herakles'i görünce öyle bir güldü ki bir an için ağzı yırtılıp diőleri önüme dökölüverecek sandım.

İki dev gibi adam olanca heybetiyle birbirlerine sarıldı. Hayatımda gördüğüm en gürültülü selamlaőma ile karşı karşıyaydım. Aynı ilgiyi Talya'dan bekledim ancak o mutluluğunu kısa sürede üzerinden atıp hızla hesap sorma kısmına geçti.

“Neredesin Eren Nepo? Seni aramadığımız yer kalmadı.” dedi.

Sesinin tonu gayet yüksek ve korkulabilecek derecede sertti. Kanatlarının ucu bir yere iniyor bir havaya kalkıyordu. Yerden yarım insan boyu havadaydı ve gözleri kıpkırmızıydı. Ne diyebilirdim ki buraya kadar nasıl geldiğimi ben de bilmiyordum. Ağzımı açsam da konuşmama izin vermeyeceğinden emin olduğum için sustum. Sakinleşmesini beklemekten başka çarem yoktu. Nasılsa bir süre sonra susardı.

Tam da beklediğim gibi oldu. Son sözünü de söyleyip yere indi. Sakince bir kenara oturdu.

“Seni gözümün önünden ayırmamalıyım. Bu artık şart oldu” dedi.

Bazen gerçekten kafam karışıyordu. Zaten gözünün önüneydim. Yine de uykuda ayaklanıp ormanın en kuytu kısmına dalmayı başarabiliyordum. Herakles ve at adam anlamadığımız şeyler konuşuyor, bilmediğimiz yerlerden bahsediyorlardı. Daha doğrusu anlattıkları her şey yalnızca bana yabancıydı.

Bir gemi yolculuğu yapacaktık ve at adam da bizimle gelecekti. Argolis’e gidiyorduk. Talya da dikkatle onları dinliyordu. Onlara çok şey borçluydum. Anlattıkları şeyler sayesinde dikkati benim dışımda bir yerdeydi. Artık konuşabilirdim. Daha doğrusu istediğim kadar soru sorabilirdim. Sorduğum her şeyi cevaplardı.

“Hey Talya!” dedim.

Yüzüme bakmıyordu. Sivri kulakları tümüyle Herakles’in anlattıklarındaydı. Yine de bana başını salladı.

“Bir ejder mi öldürmemiz gerekiyor?” dedim.

Bir anda bana doğru döndü. Sakinliğime şaşırmış gibiydi. Bu dünyanın acayip yaratıklarına çabuk alışmam işleri kolaylaştırıyordu. Olduğu yerden kalkıp yanıma geldi.

Devrilmiş bir ağacın nemli gövdesinde oturuyordum. O da yanıma oturdu. Kulağı hâlâ Herakles'in anlattıklarındaydı.

“Biz değil Eren Nepo, Hydra Ejderi bizim karşısına çıkabileceğimiz bir canavar değil inan bana...” dedi.

Hydra Ejderi adını daha önce dedemin anlattığı masallardan biliyordum. Ayrıca Tiphon'un çocuklarından biriydi. Dokuz başlı yenilmez bir ejderdi. Dayanamadım,

“Talya yanılıyor olabilir misin? Nemea Aslanı da sözde yenilmezdi ama postu şu an Herakles'in sırtında.” dedim.

Talya ısrarla tezini savundu:

“Eren Nepo, bu ejder bir bataklıkta yaşıyor. Ona ulaşmamız kolay değil.”

Bu kadarı gerçekten fazlaydı.

“Talya, Nemea Aslanı'nı da hayvanat bahçesinde ziyarete gitmedik hatırlıyorsun değil mi?” dedim.

Bazen Talya'dan daha umut dolu olduğumu düşünüyordum. Sonra anladım ki bunun sebebi daha umutlu değil koca bir cahil olmamdı. Zavallı sonunda Talya pes edip,

“Tamam Eren Nepo, dediğin gibi olsun.” dedi.

Ejderin kaç başı olduğu, ne kadar güçlü olduğu umurumda bile değildi. Argolis hem Ege hem Akdeniz'e hâkim bir noktadaydı. Beni asıl heyecanlandıran anneme yaklaşıyordu. Bu canavarı alt ettikten sonra ona daha da yaklaşacaktım. Yola koyulmak için sabırsızlanıyordum. Herakles ve at adamın kararıyla çok geçmeden yola çıktık.

Yürüyeceğimiz fazla yolumuz kalmadığına emindim. Limana kısa sürede ulaşır, Argolis'e doğru yola çıkardık. Fakat bir problem vardı. Bu kadar konuşmanın arasında at adama Herakles de Talya da bir kere bile adıyla seslenmedi.

Birbirlerine sürekli “Dostum.” ya da “Hey, dostum.” diyen, üstelik birisinin yarısı at olan iki dev adamla yola koyulduk. Meraktan çatlamak üzereydim ki sonunda dev kentaura adını

sormaya karar verdim. Biraz hızlanıp yanına kadar geldim. Hiç çekinmeden pat diye sordum:

“Hey at adam, senin adın ne?”

Kentaur sakince bana baktı. İlk gördüğüm andaki gibi sırtıyordu. Herakles dümdüz yola bakıyordu. Ancak yandan görebiliyordum, o da gülüyordu. Biraz önümden yürüyen Talya hızla arkasına döndü. Kaşları çatıktı. Göğsüme sert bir yumruk indirdi.

“Çok kabasın Eren Nepo!” diye çıkıştı.

Neye uğradığımı şaşırımdım. At adam ve Herakles hâlimize bakıp eğleniyordu. Ben de onlara bakıp güler gibi oldum ancak Talya bu hâlime daha çok sinirlendi.

“Ona bir can borcun var, bilmiyorum farkında mısın?” diye bağırdı.

Bu çok doğruydü. Hemen kendime çeki düzen verip,

“Ah evet, çok çok teşekkür ederim at adam.” dedim.

Talya iyice çıldırdı. Avaz avaz bağırarak,
“Eren Nepo yeter artık!” diye kükredi.

“Kükredi” diyorum. Abarttığımı düşünmenizi istemem, gerçekten kükredi. At adam artık kahkahalar atıyordu. Herakles de öyle... Sonunda at adam lafa girdi. Bana doğru elini uzatarak,

“Tamam ufaklık, bana şöyle bir bak ve nasıl hitap etmen gerektiğine kendin karar ver.” dedi.

Dev gibi ve çokça da ürkütücü olmasına rağmen sevecen bir yanı vardı. Üstelik beni iğrenç kokulu yaratıklara yem olmaktan da kurtarmıştı. Her ne kadar alaycı yanından hoşlanmasam da saygıyı hak ediyordu. Aklıma ilk geleni söyledim:

“Bay Kenta...”

Herakles dev gibi cüssesine yakışır bir kahkaha daha attı. Bir yandan da bana göz kırparak,

“Harikasın Eren Nepo, daha iyisi Talya'nın bile aklına gelmezdi.” dedi.

Neyse ki artık Talya da gülüyordu. At adamın bana doğru uzattığı elini tuttum.

“Gel bakalım Eren Nepo.” dedi.

Her tanışmada olduğu gibi el sıkışacağımızı düşündüm fakat o kocaman eliyle kolumdan kavrayarak beni tek hamlede havaya kaldırdı ve sırtına doğru attı. Şimdi dev gibi bir at adamın sırtında yola devam ediyordum. Bu o zamana kadar yaşamadığım harika bir duyguydu. Kendimi dağ gibi büyük ve yenilmez hissettiğim o anı asla unutmadım.

3. BÖLÜM

HER TANRIYA BİR GİGANT HER AYDINLIĞA BİR GÖLGE

*“Uçabileceğinden şüphe duyduğun
an, uçmayı sonsuza kadar durdurursun.”*

BARRIE, M.J - Peter Pan

Sağ salim limana ulaştığımızda hava güneşli, etraf sakin ve huzurluydu. Limanda demirlemiş iki gemi vardı. Biri üç direkli, güvertesi olmayan koca gövdeli bir mavna diğeri ise henüz bir savaştan döndüğü her hâlinden belli olan ince uzun bir kılıç gibi limanı tam ortadan kesen bir triremeydi.

İnsanların arasından gitmek yerine limana ormanın içinden ilerleyen patika yollardan indik. Gemilerden hangisine bineceğimizi sormasam çatlardım ama sorsam da cevap alabilir miydim bilmiyorum. Bu konuda herkesin kafası karışık görünüyordu.

Trireme uzaktan ne kadar görkemli görünse de yakından pek güvenli durmuyordu.

Biri kentaur olan iki dev adamla limana doğru inerken bizim de çok güvenilir durmadığımızıza eminim. Soru sormak yerine yeniden Bay Kenta ve Herakles'in konuşmalarına kulak kabartarak hangi gemiye bineceğimizi anlamaya çalışmak en iyisiydi. Talya yan tarafımda sessizce ilerliyordu. Kanatları yeşil, kadife pelerininin altındaydı. Bazen etrafı gözlemler, gelecek tehlikeleri hesap eder ve kanatlarını gizlerdi. Kendini güvende hissetmediğinde de pelerinin başlığını başına geçirirdi. Saçlarını da iki omzunun üzerinden aşağı doğru salarak yüzünü mümkün olduğunca saklardı. Bu çağda bile bir peri kızı için insanların çok olduğu yerler güvenilir değildi.

Herakles'in limanda kavruk bir adamla yaptığı kısa konuşmadan sonra triremeye sırtımızı dönüp mavnaya doğru ilerledik. Bay Kenta ve Herakles'in geldiğini gören herkes bir iki adım geri çekiliyordu. Herakles'in aslan postunun altından kehribar rengi keskin gözleri ve bindiği gemiyi bir hamlede sırtlayıp taşıyacak kadar heybetli olan görüntüsüne Bay Kenta'nın varlığı da eşlik edince koca göbekli mavnaya binmemiz kaçınılmazdı.

Gemiye bizimle filmlerdeki keşiflere benzer din adamı olduğunu tahmin ettiğim bir iki kişi ve gemide malı olan tacirlerden başkası binmedi. Bordaya doğru ilerlerken yan taraftan geminin gövdesine yaslanmış tahta merdivenler gördüm. Ahşap kasalarda taşıdıkları mallarını tacirler buradan yerleştirmiş olmalıydı.

Sadece güvenli değil geniş bir alana ihtiyacımız vardı. Herakles ve Bay Kenta bir süre hiç konuşmadı. Sessizce iç kısımda bir alana yerleşip kapımızı kapattık. Kapının üzerindeki lombozdan dışarıyı kısmen görebilmek mümkündü. Yeterince yiyeceğimiz vardı. Argolis'e kadar buradan çıkmamızı gerektirecek bir durum olmayacağına emindik. Olduğumuz yere yerleştikten sonra herkes birbirine bakarak gülmüsedü. Hepimizin yüzünde belirgin bir rahatlık vardı. Ben aynı zamanda heyecanlıydım. Bu çağda gemiye binmek ne demektir bunu ilk kez yaşıyordum. Kulağım Talya'daydı, yine tatlı şarkılarından birini mırıldanıyordu:

“Güneş ışığı parlar bulutta,
Balıklar gezer geminin altında,
Gümüş kanatlı kuşlar uçar başımda,

Başım hayallerimi taşır yanımda.”

Gülümseyerek tek ayağıyla tempo tutan Bay Kenta ile göz göze geldik. Heyecanımın farkındaydı.

“Merak etme ufaklık, deniz yolculuğumuz çok uzun sürmeyecek, üç gün içerisinde Argolis'te oluruz.” dedi.

Kendimi rahat hissetsem de belli ki sadece heyecanım değil endişem de yüzümden okunuyordu. Anneannem uzun yolculuklarda uykunun yolculuğu kısaltacağını söylerdi. Oturduğum yerde geriye yaslanıp kollarımı birbirine kavuşturdum ve gözlerimi kapattım. Herakles te geriye doğru yaslandı ancak o gözlerini kapatmadı. Neredeyse bir radar kadar dikkatle çevreye bakıyordu.

Gemi limandan ayrılıp sakince yola koyuldu. Bir ara gözümü açtığımda Bay Kenta'nın yanımda olmadığını gördüm. Hava akşama dönüyordu. Talya yanı başımdaydı, başı ahşap direğe dayalı uyuyordu. Pelerininin bir ucu üzerimdeydi. Biraz doğrulunca lombozdan Herakles'in başını gördüm. Dışarıda duruyordu, Bay Kenta da yanında olmalıydı. Yanlarına

gidebilmek için ayağa kalktım. Kapıya yanaştığımda Herakles'in konuşmasını duydum.

“Hadesle ilgileri olduğunu sanmıyorum. Bunlar daha çok Gigant Alcyoneus'un adamlarına benziyor.” diyordu.

Hades'in adı geçince tüylerim diken diken oldu. Şimdiye kadar ondan yana iyi bir şey hiç olmadı. Gigantlarla ilgili bildiğim tek şey hepsinin tanrılara düşman olduğuydu yani bu durumda Gigant Alcyoneus her kimse Hades'ten de beter olduğunu anlamak benim için zor değildi. Daha fazla kendimi tutamadım. Kapıyı açtığım gibi kendimi dışarı attım.

Bu sefer endişeli görünen Bay Kenta ve Herakles'ti. Herakles'in aslan postu üzerinde değildi. Keten rengi ince gömleği ve kahverengi napa pantolonu bileklerini içine alan deri botları ile iri görünümlü sıradan bir adamdı. Dalgalı saçları ensesini örtecek kadar uzundu. Çok konuşmaz ama bakışları ile çok şey anlatırdı. Şimdi de etrafa hiç tekin bakmıyordu. Tetikte olduğunu anlamak benim için zor değildi. Artık onu tanıyordum. Bay Kenta daha sakin görünüyordu. Ona doğru dönüp, sordum:

“Kim bu Gigant Alcyoneus?”

Bay Kenta bana gülümseyerek baktı.

“Ufaklık, sen daha demin bir şeyler sayıklayarak uyuyordun. Ne zaman uyandın da bizi dinledin?” dedi.

Bu adamın sevecenliği gerçektir. Yapmacık olmak istese de bence başaramazdı. İçimdeki tedirginliği fazlasıyla belli ederek,

“Gemi güvenli değil mi?” diye başka bir soru sordum.

Bu kez Herakles cevap verdi. Daha doğrusu bana bir soru sordu:

“Eren Nepo, bize güvenmiyor musun?”

Tabii ki güveniyordum. Herakles yüzüme öyle anlamlı baktı ki bir yanıt vermem gerekiyordu. Ne diyeceğimi bilmeyerek sadece başımı salladım. Havada adamızın etrafında dönüp duran yosun kokusu vardı. İç ferahlatan bu kokuyu ciğerlerime çektim. Bir şeyler yine tersine dönecekti. Hissediyordum. Gigant Alcyoneus kimdi?

Kapı açıldı ve Talya da geldi. Huzursuzluğun kokusunu hemen alıyordu.

“Göğün karanlık çehresi denizde...” dedi.

Bu kadar şiirsel bir anlatım neden benim hiç aklıma gelmiyordu? Bana göre hava karıyor, akşam oluyordu. Hepsi bu...

Deniz, takımın tamamlandığını düşünüyor olsa gerek hemen hareketlenmeye başladı. O ana kadar tek bulutun görünmediği gökyüzü hızla bulutlandı. Bay Kenta, Talya ve beni omuzumuzdan tutup kamaramıza doğru itti.

“Hadi bakalım ufaklıklar, siz içerde bekleyin.” dedi.

Talya'nın da benim de hiçbir yere gitmeye niyetimiz yoktu. Koca direklerin yerinden gıcır gıcır oynamaya başladığı rahatlıkla duyuluyordu. Bana göre, dev mavna denizdeki dalgayla beraber yalpalıyordu. İskeleden sancağa, sancaktan iskeleye doğru arka tarafta bir hareketlenme görülüyordu. Yanımda Talya olmasa paniğe kapılmam an meselesiydi ama yalnız değildim. Ayrıca Herakles ve Bay Kenta bizi her türlü saldırıdan koruyacak kadar güçlüydü ve bunu bilmek bile güven vericiydi.

Denizin üzerinde tanıdık gelen ama çıkaramadığım bir karışıklık oluştu. Bunu dalgalar ya da rüzgâr yapmıyordu. Sanki binlerce yılan bir yere yetişmeye çalışır gibi telaşla mavnanın etrafını sarıyordu. Anlayacağınız yılanlar yine başroldeydi. Typhon ya da Echidna'nın yakınlarda bir yerde olduğu belliydi.

Etrafımda neredeyse canlı bir koruma duvarı olmasına rağmen kendimi güvende hissetmemek bana özgü bir şeydi. O an aklıma gelen ve en basit hareketi yaptım. Geriye doğru çekilip sırtımı kamaranın kapısına dayadım. Tam olarak böyle bir karışıklık anında kendimi bambaşka bir diyarda bulduğum için tedirgindim. Şartlar ne olursa olsun buradan gitmeye hiç niyetim yoktu.

Yukarıda serdümen geminin dümenine yapışmış, bırakmıyordu. Denizin sularının kopardığını anlamak zor değildi. Bir şey yaklaşıyordu ya da biz ona doğru yaklaşıyorduk. Bu her neyse şu Gigant Alcyoneus'la ilgisi olmaydı. Bu saçma tanrı gölgesi yaratık Hades'le düşman diye Hades'ten bizi kurtarması için medet umacak değildim. Neyse ki buna gerek bırakmayacak herkes yanımdaydı.

Herakles önce geminin yukarısına çıktı. Kasara korkuluğundan kaptanın dışarı çıktığını gördüğü anda aşağı inerek telaşla bizi geminin arka tarafına doğru itmeye başladı. Önce beni kolumdan çektiği gibi sırtımı yapıştırdığım yerden kopardı. Talya zaten dünden gönüllüydü. Bileğimden tuttu ve arkaya doğru bir sağa bir sola yatan geminin içinde düşme kalka yürümeye başladık. Bay Kenta geride kaldı. Öyle ya birinin arkamızı kollaması gerekiyordu.

Geminin baş kısmında elinde dev bir bıçakla bekliyordu. O ana kadar böylesine büküklükte bir bıçağı nerede sakladığını hiç anlamadım. Gemi sallandıkça bir yerlere tutunmayan herkes düşüyordu ama o sabit kıpırdamadan durabiliyordu. Onun dengede kalması bize göre çok daha kolaydı ne de olsa dört ayağı vardı.

Denizin üzerini kalın bir sis tabakası kapladığından göz gözü göremez bir hâl vardı. Suların içinden bir yaratık çıkacağına adım gibi emindim. Hades'in bizi burada rahat bırakmayacağını düşünürken hiç tanımadığım bir

gigant yolumuzun üzerindeydi. Gigantlardan herhangi biriyle daha önce hiç karşılaşmadığım için tam olarak neye benzediğini bilmiyordum. Ne yalan söyleyeyim merak etmiyor da değildim.

Herakles bizi geminin en arkasında bir köşeye bırakıp Bay Kenta'nın yanına geri döndü. Kasalardan birini dizinin üzerinde parçalayarak kenarından sopa yapabileceği bir parça aldı.

Açık, mis gibi hava dakikalar içinde sisin etkisiyle kapkara oldu. Yetmiyor gibi üzerine birde sağanak yağmur başlayınca hepimiz lağımdan çıkan fareler gibi sıırılsıklam olduk. Şartlar giderek daha da korkunçlaşıyordu.

Denizin tam ortasındaydık ve kara hiçbir yönden görünmüyordu. Ahşaptan yapılan mavna paramparça olabilir, biz de çakıl taşları gibi denize dağılırdık. Aklıma sürekli en kötü ihtimallerin gelmesine bir türlü engel olamıyordum. Hem kafamda yazdığım felaket senaryolarım hem de yağmurun etkisiyle kayganlaşan zeminin etkisiyle yerimde daha fazla duramayıp öne doğru kaydım. Toparlanmaya çalışır-

ken arkamda bir gölge olduğunu hissettim. Başımı çevirmek istemiyordum ama mecburdum. Göz ucumla arkama doğru bakarken Talya'nın bir kenarda yerde yattığını gördüm. Ben kayarken o da kayıp, kafasını bir yere çarpmış olmalıydı. Bay Kenta ve Herakles geminin ön tarafındaydı. Talya'ya ulaşmalıyım. Hissediyordum, hiçte iyi niyetli olmayan bir gölge ensemeye doğru yaklaşıyordu.

Daha fazla kendime engel olamadım ve arkama döndüm. Sayısız kolları olan yılan bir gövdenin üzerinde çirkin bir insan başı ile göz göze geldim. Zaten böyle bir yaratığın güzel olma ihtimali yoktu. Yaratık o zamana kadar gördüğüm en büyük gözlere sahipti. Yeşil gözleri tam ortadan bir çizgi ile ikiye ayrılmıştı. Kulaklarının olması gereken yerde fırfırlı keremkeleninkine benzer yelpazeler vardı. Yılan gövdesi kullanılmayan bir bahçe hortumu gibi duruyordu. Yaratığın gövdesi öylesine uzundu ki gövdesi yerde kıvrım kıvrım durmasına rağmen iki belki üç metre yukarıdan bana bakıyordu. İnsan başlıydı ama çatallı dili bir içeride bir dışarıdaydı.

Bu korkunç görüntünün karşısında nutkum tutuldu. Her seferinde “Şimdi alıştım.” desem de bu acayip canavarların çirkinliğine alışmam zaman alacaktı. Mavnanın en kuytu köşesinde olmama rağmen yaratığın burnunun dibinde bitmesi tesadüf olamazdı. Ayrıca ne yazık ki yalnız da değildi, yan taraftan bize yaklaşmakta olan çok tanıdık bir yüz vardı. Bana göre kadro tamamı! Echidna da buradaydı.

Typhon, Athena'nın hışmına uğradıktan sonra karşımıza çıkamıyor, lanet çocuklarını üzerimize salıyordu. Nedenini hâlâ anlamıyordum ama tüm yılan kuyruklular peşimizdedi. Burada tek başıma hâlledeyemeyeceğim bir değil iki sorunumuz vardı. Daha fazla sessiz kalamazdım. Benden önce yarattığı görüp bağırmaya başlayan diğer yolcular gibi ben de bağırmaya başladım.

Bay Kenta ve Herakles geminin içindeki çığlıkları duyup sonunda arkalarını dönmeyi akıl ettiler. Görüntü gerçekten çok dramatikti. Talya yerde iki seksen yatıyor, benim ensemde insan kafalı bir yılan tıslıyordu. Oracıkta

öylece ölüp gitmeme razı olmayacaklarını biliyordum. Devrilmek üzere olan geminin içinde zorlansa da ilk yanıma gelen Herakles oldu.

Bay Kenta biraz ilerde yerde yatan Talya'nın yanına gitti. Gemi öyle şiddetli sallanıyordu ki kucağına alması mümkün olmadığından Talya'yı sürükleyerek benim olduğum tarafa doğru çekti. Beni de onun yanına oturarak yaratıkla karşı karşıya kaldı. Herakles biraz önde, geride Bay Kenta yaratıkların karşısındaydı.

Fırtına olanca gücüyle gemiyi sarsıyor ve bir bilinmezliğe sürüklüyordu. Dümenin başında kimse olmadığı gibi yelkenler de yırtılıp parça parça havaya karışıyordu. Yine tanrılarının insafına kalmak canımı çok sıkıyordu. İnsan kafalı yaratığın bana doğru yaptığı hamleler tuhaf şekilde kesildi. Eckidna denizin içine daldı ve yok oldu. Geminin üzerinde duran yılan kuyruklu bin bir kollu canavar ise gövdesini geriye doğru kaydırıyordu.

Bay Kenta'nın yağmurdan saçı sakalı birbirine karışmıştı. Bu hâliyle daha da ürkütücüydü ama üzerimize çöken dev yılanları korkutacak bir hâli de yoktu. Elindeki dev bıçağı savurarak,

“Alcyoneus’un oğlu seni buraya kim çağırdı?” diye bağırdı.

O zaman anladım ki bu yaratıklar çağırmadan gelmiyordu. Aklıma bizimle beraber mavnaya binen din adamına benzettiğim garip kıyafetli adamlar geldi. Derin bir nefes alıp Bay Kenta’ya seslendim:

“Bay Kenta, gemiye bizimle beraber keşiş kılıklı adamlar bindi.”

Bay Kenta’nın keŐiŐin ne olduğunu bilmediğini bana bakıŐlarındaki manasızlıktan anladım. Ben bu adamları nasıl anlatacağımı bilemezken o zamana kadar karşıma çıkan en komik Şeyi gördüm. Geminin kaptanı daha fazla bekleyememiŐ olacak ki elinde bir kılıç, çığlıklar ata ata dev yılanı doğru koşuyordu. Kılıcın canavarın gövdesine çarpmasıyla havaya uçması bir oldu. Canavar yan taraftan saldıran kaptana doğru döndüğü anda Bay Kenta elindeki bıçağı fırlattı. Bıçak havada döne döne gidip canavarın tam gözüne saplandı. O anda Herakles havada neredeyse uçarak canavarın boynuna atladı.

Gemi devrildi devriliyor derken sallana sallana havada uçan Herakles'i seyrediyordum. Midem allak bullaktı. Kusmadan daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum. Bay Kenta sanıyorum koca gövdesini taşıyamayacağı için geminin üst kısmına çıkamadı.

Hepimizin kaderi Herakles'in canavarı yenebilmesine bağlıydı. Canavar bir o tarafa bir bu tarafa savruluyordu. Ona boynundan yapışan Herakles de onunla beraber savruluyordu. Bu savruluş hâli Herakles'in elindeki sopa-yı canavarın gözüne saplamasıyla son buldu. Canavar can acısıyla kafasını savurdu, önce Herakles'i üzerinden attı sonra da suda uzun süre bekleyen bir sabun parçası gibi kayıp denizin dibini boyladı. Yağmura karışan canavar kanı ile tüm gemi âdeta yıkandı. Tabii ki biz de...

Acayip yaratığın denize düşmesinin ardından Eckidna bir kez daha ortalıktan yok oldu. Tüm umudum Eckidna'yı bir kez daha görmemektir ama tekrar karşılaşacağımızdan emindim.

Fırtına hız kesti, deniz sakinleŐti. Denizin üzerindeki kımıl kımıl hareketlilik bitti. Bulutların açılmasıyla ay ortaya çıktı ve karanlığı bir nebze de olsa aydınlattı. Herakles yukarıdan atlayıp yanımıza geldi.

“Öldü, canavarı öldürdük.” diye bağırıyor, kahkahalarla gülüyordu.

Bay Kenta'nın omzuna omzunu çarparak futbolcuların yaptığı meydan okuma gösterisine benzer bir hareket yaptı. Geminin içindeki sesler kesildi. Yaşadığımız her anormallikten sonra hızla ortalık sakinleşiyordu. Bu da bu çağın özelliklerinden biriydi.

KüpeŐteye sımsıkı tutunan tayfaların tamamı yelkenlere asılıp gemiyi yeniden olması gereken rotaya sokmaya çalıştı. O sırada Tal-ya hareketlendi. Yavaş yavaş kendine geliyordu. Eliyle başını tutarak sağından soluna döndü. Sırılsıklamdı. Tek gözünü bana dikerek,

“Atlattık mı?” diye sordu.

Yere diz çöktüm.

“Evet, atlattık. Bunu da atlattık ama bu kez bittim ben.” diyerek yanına devrildim.

Şimdi telaşlanma sırası ondaydı. Hızla yerinden doğruldu. Elini yanağıma vurarak,

“Eren Nepo, iyi misin? Lütfen aç gözünü, iyi misin?” diye seslendi.

Tek gözümü açıp gülmeye başladım. Gayet iyiydim. Fakat bu yaptığımdan sonra kafama yiyeceğim şaplağı hesap etmeliydim!

4. BÖLÜM

HERAKLES BİR RADAR GİBİ

*“Elimizden gelen her iyiliği
yapabilirsek ölümsüz bir ruh elde
edebiliriz.”*

**Hans Christian Andersen - Andersen
Masalları**

Fırtınadan hırpalansa da heybetinden bir şey kaybetmeyen mavna, sabahın ilk saatlerinde Smyrna'nın görkemli limanına girdi. Bay Kenta ve Herakles'e göre gemi hâlâ güvenli değildi. Bay Kenta'nın büyücü, benim keşiş olduğumu düşündüğümüz garip kıyafetli adamlar ile aynı gemide olduğumuz müddetçe bize huzur yoktu. Limana yanaştıktan kısa süre sonra tacirlerin indirdiği kasaların arasından gemiden indik ve limandan hızla uzaklaştık.

Daha önce hiç görmediğim bir güzellikle karşı karşıyaydım. Limandan çıkar çıkmaz bembeyaz antik bir kentin içine girdik.

Smyrna'da ilk dikkatimi çeken dev çınar ağaçlarıydı. Bütün sokaklar bu ağaçlarla doluydu. Ağaçların arasında tapınaklar ve saray

benzeri evler sıralıydı. Daha önce görmediğim kadar baş döndürücü bir şehirdi. Liman çevresi en kalabalık yerdı.

Bay Kenta'nın dediğine göre bu civardaki kentlerde yaşayan insanlar bütün ihtiyaçlarını almak için buraya geliyordu. Liman çevresinde panayır yeri gibi açık pazarlar vardı. Buradaki herkes alışveriş yapma telaşı içindeydi. Kentin iç kesimlerine doğru ilerledikçe geldiğim çağda kalıntılarını gördüğüm antik tiyatrolar tüm görkemiyle ayakta duruyordu.

Bu muhteşem görüntü karşısında en çok etkilenen tabii ki Talya oldu. Pelerinini savurarak olduğu yerde tek ayağının üzerinde dönüyor. Kollarını iki yana açıp koşuyor sonra durup tekrar kendi etrafında dönüyor ve sürekli şarkılar söylüyordu:

“Güzel ağaç, güzel çiçek,
Söyle bana daldaki böcek,
Bana kim uğur getirecek?
Kelebekler hüznü silecek.”

Yıllardır yan yanaydık ama Talya hiç böyle dans edip şarkılar söylemezdi. Ona şaşkın şaşkın bakarken Bay Kenta yanıma gelip,

“O bir ilham perisi ufaklık, bu kadar şaşırma. Daha güzel şarkıları ve dansları da muhakkak vardır.” dedi.

Şaşkınlığım daha da arttı.

“Peri olduğunu biliyorum ama ilham perisi olduğunu söylemedi.” dedim.

Ne yalan söyleyeyim Talya hakkında benden daha çok şey bilmesi kabul edebileceğim bir şey değildi. Bozulduğumu anlamış olacak ki gülümseyerek elini uzattı. Tuttuğum gibi beni geriye doğru fırlatıp sırtına aldı. Şimdi soru sorma sırası bendeydi.

“Bay Kenta.” dedim.

En önde yürüyen Herakles sopasını yere vurarak gülmeye başladı. Yanından geçerken hafifçe ona omzunu vuran Bay Kenta da gülüyordu. İkisi birden birbirlerine bakarak,

“Günün sorusu geliyor.” diyerek, kahkahalarla güldürler.

Günün sorusu muydu bilmiyorum ama biraz daha sormazsam çatlayacaktım.

“O zaman sen de dinle Herakles, ikinize de soruyorum. Gemideki canavarları kim ça-

ğırdı? Gigant Alcyoneus kim? Neden bizim peşimizde? Beni öldürünce ellerine ne geçecek? Bütün bunların annemle ilgisi ne? Ve en önemlisi anneme ulaşmama neden engel olmaya çalışıyorlar?”

Sorularımı arka arkaya sıralayıp rahatladım. Şimdi makul cevaplar bekliyordum. Herakles ve Bay Kenta'nın yüzü birden ciddileşti. Talya önden yürüyor ve hâlâ kelebekler gibi dans ederek şarkılar söylüyordu. Yavaş adımlarla, telaşsız şehrin iç kısmına doğru yürüyorduk. Bu sakinliğe hepimizin ihtiyacı vardı. Bay Kenta, Herakles'e sözü bırakmadı.

“Ufaklık, sorduğun sorulardan sadece bir tanesinin cevabını biliyorum.” dedi.

Tek bir cevaba bile razıyım.

“Tamam, o zaman bana onu söylemelisin.” dedim.

Çok beklemeden boğazını temizleyerek lafa başladı.

“Gaia yani tüm tanrıların anası olan toprak ana...” dedi.

“Tamam tamam, onu tanıyorum, dedem masallarında anlatırdı.” dedim.

Kendimi tutamayıp Bay Kenta'nın sözünü böldüm. O sırada Herakles arkasına döndü. Göz göze geldik, gülümseyerek göz kırptı. Bunun küçük bir uyarı olduğunu hemen anladım. Bay Kenta sorularıma cevap verirken dinlemeliydim. Ben susunca Bay Kenta sakince devam etti:

“Olimposlu tanrılar ile onların atası olan titanların savaşında titanların yenilmesi üzerine Gaia her tanrıya karşılık bir gigant doğurdu.”

Buraya kadar anladım ama aklıma yatmayan öyle çok şey vardı ki tekrar sormadan edemedim:

“Peki canavarlar?”

Bay Kenta buna da sabırla cevap verdi:

“Her tanrının bir giganti vardır ve gigantlar yılan şeklindedir. Tabii onların çocukları da...”

Herakles nereye takıldığımı iyi anlamış olacak ki,

“Eren Nepo, gigantların iyi kalpli olduklarını söyleyemeyiz. Bizim savaştığımız Alcyoneus, Tanrı Hades'in giganti ve ulaşmamızı engellemeye çalıştığı kişi Hades'in ta kendisi.” dedi.

Sorularıma aldığım cevaplarla kafama yeni sorular hücum etti. Düşmanımızın kim olduğunu biliyordum ama amacıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Anneme ulaşmak için yolumun Hades'ten geçmesi de ayrıca sinir bozucuydu. Bay Kenta'nın sırtında çok rahattım ama yorgunluktan gözlerim kapanıyordu. Öne doğru eğilerek başımı gövdesine yasladım. Bu at adamın huzur veren bir yanı vardı.

Önde uçuşarak giden Talya'nın enseme değen kanatlarıyla kendime geldim. Şimdi tam yanımdaydı. Uyumamı engellemeye çalışıyordu. Mavi, yeşil dalgalı gözleri gülüm-süyordu. Bir adım sekerek Bay Kenta'nın yanına gitti.

“Kalacak bir yer bulmalıyız. Biraz dinlenmeye ihtiyacımız var.” dedi.

Bay Kenta ve Herakles de onu onaylamış olmalı ki kimse sesini çıkarmadı. Aslına bakılırsa aralarında dinlenmeye ihtiyacı olan yalnız ben vardım. Dinlenecek bir yer bulabilmeniz için şehrin dışına çıkmamız gerekiyordu. Ormanlık alanda gözlerden uzakta dinlenebilirdik.

Şehrin içinden geçerken o kadar çok sokak tiyatrosu gördük ki her birinin Talya için büyüdüğü her hâlimden belliydi. Aslında büyüdüğü olan Talya'ydı. Sanatçıların arasına karıştığı anda şarkıcılar bülbül gibi şakıyor, oyuncular daha da parlıyordu. Varlığıyla bile insanlar arasında sanatsal bir coşkuya sebep oluyordu. Ait olduğun yerde olmak böyle bir şey olmalıydı. Yıllarca beraber olmamıza rağmen adada bu özelliğini fark etmediğim için kendimi suçlu hissettim. Belki de fark edebileceğim bir ortam olmadı.

Bayramlarda okulda düzenlenen küçük oyunlar haricinde tiyatro, konser çok nadiren adaya gelirdi. Genelde adalılar vapurla bu tür aktivitelere katılmak için büyük şehirlere giderdi. Talya ile tiyatro, konser gibi etkinliklere beraber katıldığımızı hatırlamıyorum.

Bay Kenta'nın sırtında gayet rahatken son zamanlarda aklıma gelen en parlak fikirle yerimden hoptadım. Benimle beraber herkes hoptadı.

“Durun!” diye bağırdım.

Herakles ve Bay Kenta dikkat kesilip etrafta acayıp bir Şey aramaya baŐlayacakken aynı ses tonuyla devam ettim:

“Süper bir fikrim var, tiyatroya gidelim!”

İlk tepkiyi beni sırtından tek hamlede yere atarak Bay Kenta verdi. Arkasından Herakles'in gür sesini duydum.

“Ne diyor bu çocuk? Süper ne demek?” diye gürledi.

Ortalığı toparlamak yine Talya'ya kaldı. Talya önce Herakles'e,

“Süper, çok çok iyi demek.” dedikten sonra Bay Kenta'ya dönüp,

“Bu mükemmel bir fikir değil mi?” diye sordu.

Bay Kenta ile Herakles birbirine bakıp başlarıyla onay verdikten sonra Talya sevinçten çığlıklar atarak yeniden dans etmeye başladı. Az önce aniden yere fırlatıldığım için afalamama rağmen ben de onunla beraber dans ettim. Becerebildiğim kadar tabii...

Denize sırtımızı verip Şehrin kuzeyine doğru yürüdük. Yolun sonunda giriş kapısının iki yanında dev Dionysos heykelleri olan bir ti-

yatro vardı. Etraf oldukça kalabalıktı. Bir gösteri öncesi olduğu da bu kalabalıktan belliydi. Dionysos heykellerinin gölgesi bile görkemliydi. Beklemeden kapıya doğru yöneldik. Dev tonozlu bir kapının altından geçerek amfiye çıktık.

Ben diyeyim elli, siz deyin yetmiş basamaklı bir girişin en üst basamağında duruyorduk. Basamaklardan aşağı doğru ilerledik. Bizim içeri girdiğimiz kapı gibi en az altı kapı daha vardı. Her birinden insanlar geliyordu. Tiyatronun görkemi yaşadığım tüm yorgunluğu unutturacak güçteydi. Aşağıda tam ortada yüksek yuvarlak bir platform arkasında da yüksekçe bir duvar vardı. Duvar ipek olduğunu düşündüğüm renk renk kumaşlarla kaplıydı.

Güneşin yakıcı etkisi yerini yavaş yavaş akşamüstü serinliğine bırakıyordu. Zaman ilerledikçe amfinin içi de doluyordu. Son zamanlarda eğlenceli başlayan her şey sonunda bir canavarla mücadele ile bittiğinden olsa gerek Herakles kehribar rengi gözleriyle etrafı radar gibi tarıyordu. Bu düşünceler aklımdan geçerken istemsiz gülmeye başladım. Bay Kenta, Herakles son olarak da Talya “Ne gülüyorsun?” der gibi suratıma baktılar. Bütün kafalar

bana doğru dönük, gözler merakla bakıyordu. Her zaman ki gibi aklıma ilk geleni söyledim:

“Herakles, Şimdi sana ‘radar gibisin’ desem.” dedim ve kahkahalarla gülmeye devam ettim. Talya bir süre bana bakıp o da gülmeye başladı.

“Radar mı? Adanın tepesindeki radyo alıcıları gibi mi?” dedi.

Talya'nın benzetmesinden sonra artık duramaz oldum. İki dünya arasında ikisinden de az bir Şey bilerek yaşamak ilk kez bu kadar eğlenceli geliyordu.

Bay Kenta ve Herakles bir süre bizi seyredip neŐemize ortak olmaya çalışsalar da ne olduğunu anlayamadılar. Benden farklı olarak sormadılar da...

Kısa bir süre sonra gösteriŐli kıyafetleriyle artistler sahneye çıktı. Tiyatro tamamen doluydu. Havada mis gibi bahar çiçeklerinin kokusu ve hafif serinlik hâkimdi. Oyuncuların çoğunun yüzünde maskeler vardı. Maskesi olmayanların da yüzleri maske kadar etkili biçimde boyalıydı. Bembeyaz boyalı yüzlerinde gözleri kapkara dudakları kıpkırmızıydı.

Renklerin bu kadar baskın olduğu makajlar ilk kez görüyordum. Sahnede bağıra çağıra konuşuyorlar bir o yana bir bu yana koşturuyorlardı.

Talya pelerininin altındaki kanatlarını açmamak için kendini zor tutuyordu. İlk kez onu bu denli heyecanlı ve mutlu gördüm. Gözlerinin mavi yeşilleri sevinçle dans ediyor gibiydi. Bay Kenta ve Herakles tedirginliklerini attıklarından olsa gerek onlar da pür dikkat sahneyi takip ediyordu.

Üzerimdeki tüm yorgunluk sanki süzölüp havaya karıştı. Tüy gibi hafiftim. Bir etrafımdaki insanları ve sahnede olanlara verdikleri coşkulu tepkiyi, bir sahnede olan biteni takip etmek son zamanlarda yaptığım en iyi şeydi.

Bir ara sahnenin üzerinde uçan kırlangılara takıldı gözüm, her biri bir oyuncuya eşlik eder gibiydi. Bir aşağı bir yukarı dönüp duruyor, muhteşem sesleriyle oyunculara şarkılar söylüyorlardı. Talya da bunu görmeliydi. Tam ona doğru eğilip kuşları gösterecektim ki Talya'nın parmağıyla kuşları idare ettiğini fark ettim. Tıpkı bir orkestra şefi gibiydi. Böylece onun hakkında yeni bir şey daha öğrendim ve daha kim bilir neler öğrenecektim.

5. BÖLÜM

PANDORA'NIN SANDIĞI VE İÇİNDEKİ SÜRPRİZ

“...Ne zaman bir çocuk ‘Ben perilere inanmam.’ dese bir yerlerde bir peri düşer ölür.”

J. M. Barrie - Peter Pan

Gözlerimi açtığımda neredeyse öğlen olmak üzereydi. Talya bir yandan toparlanıyor bir yandan da uyanmam için bana sesleniyordu. Çantasının içinde bir şeyler aradığı için uyandığımı görmedi. Onun için üst üste,

“Eren Nepo uyan...” demeye devam etti.

Uyandığımı belliedersen hemen kalkmam gerekeceği için sesimi çıkarmadan yatmaya devam ettim. Bir daha gelip gelmeyeceğimin belli olmadığı bu toprakların biraz daha tadını çıkarmak istiyordum.

Geceyi neredeyse her zaman yaptığımız gibi ormanda geçirdik. Ben yine taze yapraklardan bir yatağın üzerinde uyudum ve güne

taptaze uyandım. Ağaçların arasından Őehirin manzarasını ve gökyüzünde yavaş yavaş yk-selen güneŐi görebiliyordum.

Bu kez ormanın ilerine kadar ilerlememiz gerekmediği için mutluydum. Ormanın kıyısında; Őehre yakın, sakin ve gözden uzak bir noktadaydık. Talya çantasındaki arayıŐı bittiğinde başını kaldırdı böylece uyandığımı da gördü. Ondan tam da beklediğimi yapıp telaşla,

“Eren Nepo, tembellik etmenin sırası değil! Hemen kalkıp hazırlanmalısın.” dedi.

“Tamam.” dememe fırsat vermeden de konuşmasını sürdürdü:

“Hemen yola çıkarsak bugün limandan ayrılacak gemilerden birine ancak yetiŐebiliriz.”

Onu kızdırmamak için olduğum yerden doğrudum. Talya kadar telaŐlı değildim. Herakles ve Bay Kenta da ortalıklarda görünmüyordu. Sanırım onların da acelesi yoktu. Aslına bakılacak olursa hâlâ bir gnnce izlediğim tiyatronun etkisindeydim. Hatta oyun sırasında söylenen Őarkılardan biri kulaklarımdan gitmiyordu. Kendime eki düzen verirken Őarkıyı mırıldanmaya başladım:

“Dionysos, odur tanrıların en mutlusu.
Güzel çelenkli şölenlerin baş tacı!
Odur koroların başında koşan.
Kaval sesleriyle sevinip coşan.”

Bu çok tanıdık tiradı daha önce nerede duyduğumu hatırlayamıyordum. Uzunca bir süre de hatırlayamayacaktım. Ben söylerken Talya da bana eşlik ediyordu. Onu dinlemek çok güzeldi ama beraber ilk kez şarkı söylüyorduk. Bu çok daha güzeldi.

Ormanda daha fazla kalamayacağımızı biliyordum. Ancak bu kadar acele etmemiz gerektiğini de bilmiyordum. Sanıyorum ki bu telaş başımız belaya girmeden Smyrna’dan ayrılmak için Talya’nın kendince aldığı bir tedbirdi. Daha fazla dayanamayarak Talya’ya,

“Herakles ve Bay Kenta nerede?” diye sordum.

“Yiyecek bir şeyler alıp gelecekler.” diye cevap verdi.

Bu, duymayı beklediğim cevap değildi. Yiyecek ihtiyacımızı limana inerken de karşılayabilirdik. Şehrin içinde dev bir çarşı vardı.

Oradan istediğimiz her şeyi alabilirdik. Ağzımın içinde geveleyerek,

“Bu hiç mantıklı değil.” dedim.

Talya'nın peri kulakları öylesine keskindi ki beni duymaması imkânsızdı. Ancak cevap vermeyi gerekli görmediği, söylediğimi duymamazlıktan gelmesinden belliydi. Böyle zamanlarda kandırıldığımı anlayabilecek kadar Talya'yı tanıyordum. Herakles ve Bay Kenta'nın yiyecek almaktan daha önemli bir şeyin peşinde olduğundan emindim. Gerçekten yiyecek için gittilerse de onları bekleyemeyecek kadar açtım. Karnımdan gelen gurultuları durdurmam imkânsızdı.

Yenilebilecek meyveler olduğunu düşünerek etrafımdaki ağaçlara bakmaya başladım. Kamp yerimizden çok uzaklaşmak zorunda kalmadan üzerinde olgun böğürtlenlerin olduğu çalılara rastladım. Saatlerdir hiçbir şey yemediğim için böğürtlenlere neredeyse saldırdım. İlerledikçe daha olgun daha tatlı böğürtlenlere ulaşıyordum. En tatlı ve en büyük olanları avuç avuç toplayıp yemeye başladım. Tenedos'ta bile bu kadar büyük ve leziz böğürtlen yoktu.

Talya şarkı söylemeye devam ediyordu. Onun sesini duyabileceğim kadar uzaklaşabilirim diye düşündüm. Böğürtlenlerin biraz ilerisinde dağ çilekleri vardı. Hepsi kıpkırmızı ve kocaman görünüyordular. O tarafa doğru yönelip kendimden geçercesine çileklerden yemeye başladım. Çileklerden yerken gözüme biraz ilerideki elma ağaçları ilişti.

Bir iki tane elma yememin kimseye bir zararı olmazdı. Hatta dönerken Talya'ya da bu elmalardan götürebilirdim. Koşarak elma ağaçlarına gittim. Bir elma, bir elma daha derken ileride ince bir ırmak ve kenarında incir ağaçları gördüm. O kadar uzun zamandır incir yemiyordum ki elmaları tümüyle unutarak incir ağaçlarının olduğu yere yöneldim. Tam anlamıyla bir cennetin içerisindeydim...

Artık Talya'nın sesini duyamıyordum ancak geldiğim yolu çok iyi bildiğim için bunu hiç sorun etmedim. İncir ağaçlarının arasında gözüm dönmüş bir hâlde koşturup dururken kamp alanımızdan epey uzaklaştığımı farkına vardım. Karnımda iyice doyduğuna göre geri dönebilirdim.

İncir ağaçlarını geride bırakıp ırmağın kenarına indim. Oradan elma ağaçlarını bulup kolaylıkla kamp alanımıza gidecektim. Ancak buraya kadar gelirken fark etmediğim çok önemli bir şey vardı. Irmağın karşısında bulunan alan tamamen elma ağaçlarıyla doluydu. Bu ağaçlardan hangisinden elma yediğimi hatırlamam imkânsızdı. Neredeyse hepsi birbirinin aynıydı.

Bir yandan sakin kalmaya çalışarak bodoslama elma ağaçlarının arasına daldım. Ucu bucağı belli olmayan bir elma bahçesinin içindeydim. Ne taraftan geldiğimi kestirebilmek için uğraştım fakat bu mümkün değildi. Her çeşit ve her renk elmanın dallardan sarktığı bahçede güneş ışıklarını takip ederek yolu mu bulmaya çalışıyordum.

Geri dönüş yolunu bulamadığımı her düşündüğümde umudumu ve sakinliğimi biraz daha kaybediyordum. Az önce ballı lokma tatlısı yutar gibi bir lokmada yuttuğum kıpkırmızı elmalar üzerime üzerime geliyordu.

“Bu böyle olmayacak.” diyerek durdum. Koşturup durmanın bir faydası yoktu. Ağaçlardan birine sırtımı dayadım. Gözlerimi kapatıp

bir iki dakika bekledim. Nefes nefeseydim. Bu şekilde ilerlemem mümkün değildi. Paniğimi bastırıp nefesimi kontrol altına aldım. Hafif hafif esen rüzgârın içinde Talya'nın sesini duymaya çalıştım. Talya'nın sesini duyarsam kolaylıkla yolumu bulabilirdim. Sürekli öten kuşların sesinden başka bir şey duyamıyordum. Biraz daha bekledim. Çok uzaklaşmadığıma emindim. Yeniden bütün dikkatimle sesleri dinlediğimde kuşların neşeli cıvıltıları arasında tiz bir ses duydum. Bu ses ne Talya'ya ne de tanıdığım herhangi birine aitti.

Giderek yükselen ses, ağlayan ya da yalvaran bir çocuğun sesiydi. Gözlerimi açarak sırtımı dayadığım ağaçtan sesin geldiği yöne doğru bir iki adım yürüdüm. Yaklaşıyor olmalıydım çünkü ses giderek belirginleşiyordu. Ne dediğini anlayabiliyordum. Ses,

“Lütfen beni buradan çıkarın.” diye yalvarıyordu.

Bir süre ne yapacağım konusunda kararsız kaldım. Sesin geldiği yöne doğru gidersem içinden çıkamayacağım bir tuzağa düşebilirdim. Bu düşünce bile tüylerimi ürpertti. Arkamı dönerek ters istikamete doğru koşmaya baş-

ladım. Koşarken içimden bir ses yanlış yaptığımı söylüyordu. Aniden durdum. Gerçekten küçük bir çocuğun yardıma ihtiyacı olabilirdi. Bir an için kendimi onun yerine koyunca kaçıp gitmeyi düşündüğüm için kendimden utandım.

Tüm riskleri göze alıp sesin geldiği yöne doğru temkinli adımlarla ilerlemeye başladım. Bir yandan da başım belaya girerse nasıl kurtulacağıma dair sayısız strateji ürettim. Henüz çok ilerlememiştim ki elma ağaçlarının arasında güneşten aldığı ışığın da etkisiyle altın gibi parlayan bir sandık gördüm. Ses sandığın içinden geliyordu.

Sandığın etrafına dikkatlice bakmayı ihmal etmedim, çevrede kimse yoktu. Kurnaz bir Olimposlu bana tuzak kurmuş olabilirdi. Bunun için sandığın yanına gitmekte epey tereddüt ettim. Ancak orada öylece dikilerek kimseye bir yararım dokunmazdı. Ağaçlarına aralarına, yamaçtaki bahçenin yukarisına sonra aşağısına her yere baktım. Benden başka kimse yoktu.

“Lütfen beni buradan çıkarın.” diye yalvaran ses durmaksızın devam ediyordu.

Sandığın içinde bir çocuğun olduğundan emindim. Bu boyuttaki bir sandığa ancak küçük bir çocuk sığabilirdi. Ayrıca bu sesin sahibi bir çocuktan başkası olamazdı. Sandığın içindeki sesin sahibi, dışarıda birinin dolaştığını anlamış olmalı ki yakarışlarına yenilerini ekledi. Artık,

“Lütfen beni kurtarın. Ben bütün kötülüklerle baş edebilirim.” diyordu.

Aklı başında hiç kimse bu kadar mükemmel bir sandığı içindeki çocuk ya da çocuk sesli -bilmem ne- ile ormanın ortasında bırakamazdı. Güneşin de etkisiyle ışıltısı göz alan altından sandığın her yerinde değerli taşlarla yapılmış süslemeler vardı. Elmas, zümrüt, yakut, safir... Renk renk taşlarla sandığın etrafı bezeliydi. Bu sandığın bir saraya ait olduğuna kuşku yoktu. Sahibinin de etrafta bir yerde olduğunu düşünerek,

“Hey! Kimse yok mu?” diye birkaç kez seslendim.

Sonra da merakla gelecek cevabı dinledim. Yaprakların ve ötüşüp duran kuşların sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Bu arada

sandıktan gelen ses aralıksız yalvarmaya devam ediyordu. Bir Şeyler yapmalıydım.

Olimpos'un deli tanrı ya da tanrıçalarının bu işte parmağı olduğuna emindim. Ancak planlarını uygulamaya koymak işin bu elma ağaçlarının altını seŐmeleri ők tuhaftı. Sesi-
min tonunu biraz daha yükselterek son kez,

“Kimse yok mu?” diye bağırdım.

Gelen giden yoktu. Benim de bekleyecek vaktim yoktu. Bir an evvel geri dönmeliydim. Sandığın kilidi de kendi gibi som altındandı. UđraŐsam da başarısız olacağımı düŐündü-
đümden kilidi aÇmaya yeltenmedim. İŞin aslı-
na bakılırsa sandığın iÇinden yampiri yumpiri bir canavar őkacak diye de ödüm kopuyordu. Sandığın iÇinde gerçekten yardıma ihtiyacı olan bir őkocuk varsa bile benim ona yardımcı olabilmem pek mümkün görünmüyordu.

Vicdanım hiÇ rahat değildi ancak gitme-
liydim. Kamp alanımıza ulaŐtıđımda Herakles ve Bay Kenta'ya gördüklerimi anlatmaya karar verdim. Alabileceğim en doğru kararı aldığı-
ma emindim. Onlar bu sandığı kolaylıkla aŐa-
bilir, iÇinde kim varsa őkıkarırdı. Ayrıca acayip

bir yaratık çıksa bile ikisi de onu alt edecek güçteydi.

Sandığın yanından hızla ayrıldım. En fazla üç dört metre uzaklaştığımda bir kadın sesi duydum.

“Hey çocuk, gitme lütfen!” diyordu.

Çevrede benden başka çocuk olmadığına göre bana sesleniyor olmalıydı. Medea Cadısı'nın bana yaptıklarını düşününce geri dönüp dönmemekte tereddüt ettim. En sonunda arkama bile bakmadan devam etmeye karar verdim. Orada kalıp başıma yeni belalar açmaya hiç niyetim yoktu.

Tahmin edersiniz ki hiçbir şey benim planladığım gibi olmadı. Kendi aldığım kararları bozma konusunda yelken balığından bile daha hızlı olduğum için bir adım daha atmadan bir süre bekledim. Bana seslenen kadın yalnız değildi, yanında bir de yetişkin erkek vardı. En az kadınınkine kadar çaresiz ve üzgün bir sesle,

“Delikanlı, gitme bize yardım et!” dedi.

İtiraf etmeliyim ki adamın bana “Delikanlı.” diye hitap etmesi fena hâlde gururumu okşadı.

Bu durmaksızın yalvaran seslere kulağımı tıkayamazdım. Daha fazla dayanamadım. Kalbimdeki merhamet pınarları da gürül gürül akmaya başlayınca da “Hayır.” diyemedim.

Korkarak da olsa sesin geldiği yöne doğru döndüm. Hayatımda gördüğüm en güzel ve masum yüzlerden biri karşımda duruyordu. Yanında da neredeyse Herakles kadar iri yapılı, güçlü bir adam duruyordu. İkisinin de bu dünyanın sıradan insanlarından olmadıkları her hâllerinden belliydi. Görünüşleri ve duruşları güven veriyordu. Bakışlarımdaki şaşkınlığı sezen adam,

“Delikanlı, birinin bize yardım etmesi gerek.” dedi.

On iki yaşında bir ergenden yardım dilediklerine göre başları fena hâlde belada olmalıydı. İstemsizce,

“Ama ben ne yapabilirim ki?” diye sordum.

Az önce gördüğüm sandık arkalarında duruyordu. Kadın bir iki adım yana doğru kayarak bana sandığı gösterdi.

“Bu sandığı bana Hermes verdi.” dedi.

O anda beynimdeki bütün ışıklar yandı. Onları dedemin masallarından o kadar iyi tanıyordum ki bir anda zıplamaya başladım. Bir yandan zıplıyor bir yandan da,

“Tabii ya! Pandora, sen Pandora’sın!” diye bağıırıyordum.

Sonra yanındaki adama dönerek,

“Sen de kahraman Prometheus’un kardeşi Epimetheus’sun.” dedim.

Benim hem zıplamamdan hem de avaz avaz bağıırmamdan ürken Pandora, bir iki adım geriye kaçtı. Yüzü allak bullaktı. Birbirlerine baktılar sonra adam bana doğru bir iki adım attı. Kim olduklarını keşfetmemin sevinci de o anda bitti.

6. BÖLÜM

UMUDU KURTARMAK İÇİN TEK UMUT BENDİM

“Karşımıza hiç beklemediğimiz zamanlarda yepyeni olasılıklar çıkabilir.”

Jules Verne - Esrarlı Ada

Epimetheus'un giderek bana yaklaşması ile korkuya kapıldım. Ben de bir iki adım geriye doğru adım attım. Neyse ki ondan korktuğumun farkına varıp durdu. Hiç kıpırdamadan,

“Bak delikanlı, bizim yardıma ihtiyacımız var.” dedi.

Zavallı Epimetheus onlara kimsenin yardım edemeyeceğinin hâlâ farkında değildi. Yüzüme gayet ciddi bir ifade takınarak,

“Sizin eviniz yok mu? Bu ormanda ne arıyorsunuz?” diye sordum.

Soruma Pandora cevap verdi:

“Elbette evimiz hatta çocuklarımız var. Ancak sandığın bu gözlerden uzak ormanda daha güvende olacağını düşündük.”

Bu arada sandığın içinden gelen cılız ses hiç durmadan devam ediyordu. Pandora ve Epimetheus her geçen dakikada biraz daha umutsuzluğa kapılıyordu. Dedemin masallarından aşağı yukarı neler yaşadıklarını biliyordum. Kendimi tutamayıp,

“Merakınıza yenik düştünüz ve Hermes’e verdiğiniz sözü unutup sandığı açtınız değil mi?” dedim.

İkisi de şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açık bana bakıyordu. Pandora,

“... Ama sen bunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Geleceğin dünyasında masallara konu olacak kadar meşhur olduklarını onlara söyleyemedim. Her şey bir yana bunu şu an açıklayamazdım.

“Koskoca tanrıçanın oğluyum, buna niye bu kadar şaşırdınız ki?” diyebilmeyi de çok istirdim ama onu da söyleyemedim.

İki elimi yana kaldırıp yüzlerine tatlı tatlı tebessüm ettim. Bana zarar vermeyeceklerinden artık emindim. Hatta o kadar zavallı görünüyorlardı ki aramızda korunmasız birileri

varsa bu Pandora ve Epimetheus'un ta kendisiydi.

Yavaş yavaş yanlarına gittim, bir yandan da masalın detaylarını hatırlamaya çalışıyordum. Masalın ne sonunu ne de sandığın nasıl açılacağı gibi detayları kesinlikle hatırlamıyordum. Epimetheus,

“Sandığı açmamız gerek.” dedi.

Pandora her an ağladı, ağlayacaktı. Yüzündeki hüznü ifade giderek artıyordu. Zeus'un yarattığı ilk kadın ve titanların en kahramanının kardeşi tarafından Hermes'in sandığını açmak gibi tanrısal bir göreve atfedildiğim hâlde kendimi kanalizasyonu patlayan mahallenin imdadına yetişen tesisatçı gibi hissediyordum. İçimden, “Hâllerimiz abla.” deyip sandığı çekiçle parçalamak geçse de bunun hiçbir işe yaramayacağına emindim. Sözün özü ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

Zihnimi zorladıkça zorluyordum. Dedem bu sandığı anlatıp nasıl açılacağını anlatmadan geçmezdi. Dedemin anlattığı masalın içinde bir oraya bir buraya zıplıyor ancak mutlu

sonu bir türlü bulamıyordum. Sonunda vazgeçtim. Kendi çözümümü kendim üretecektim. Sandığın başına çaresizce çöken Epimetheus'a,

“Sandığı sen kapattın değil mi?” diye sordum.

“Evet.” anlamına gelecek şekilde başını salladı. Ardından,

“Zeus'un gazabı bizi bulmadan bizim sandığı yeniden açmamız gerekiyor.” dedi.

Her geçen dakika biraz daha kafamı karıştırıyorlardı.

“Sandık Hermes'in değil mi? Zeus neden gazabını yollasın ki?” dedim.

Epimetheus uzun uzun anlatmaya başladı:

“Bu sandık dünyaya yayılmaması gereken tüm kötülükleri saklıyordu. Kibir, pişmanlık, haset, kin, nefret, savaşlar ve daha bir dolu kötülük... Bu duyguları insanlığı korumak için bu sandığa kapatan Zeus'tu...”

“Ve güvenip size emanet etti, öyle mi?” dedim.

Epimetheus söylediğimden fazlasıyla etkilenmiş olacak ki kafasını sandığın üzerine gömdü. Koca adam ağlamak üzereydi. Haksız da sayılmazdı. Abisi Prometheus'u çok sevmesine rağmen ilk hatasında dünyanın zirvesinde bir kayalığa zincirleyip dev kartallarını da başına bela eden Zeus, Epimetheus'a neler yapmazdı. Pandora,

“Gözlerden uzak bu ormanda sandığı açabilirsek umut tüm kötülüklerin üzerini örtebilir.” dedi ve ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı.

Bir kere açılan sandığın yeniden açılmamasını aklım almıyordu. Sandığın neden açılmadığını öğrenebilirim belki bir yardımım dokunabilir diye düşündüğüm için,

“Sandığı ikinci defa açmamıza engel olan şey nedir?” diye sordum.

Az önce ağlayan Pandora'nın hıçkırıkları, sorduğum soruyla beraber haykırışa döndü. Zeus'un yarattığı en güzel kadın, bir ormanın ortasında salya sümük ağlıyordu. Epimetheus da eşinin gözyaşlarına dayanamamış olacak ki o da ağlıyordu. İki koca insan karşımda ağlı-

yor, ben de onları seyrediyordum. Yediğim bal-
dan tatlı meyvelerin bedelini ödüyordum.

Bu kâbusun içinde ne yapacağımı düşünürken derinlerden Talya'nın sesini duydum. O anki sevincimi ancak şöyle tarif edebilirim: Hüngür hüngür ağlayan Pandora ve Epimetheus olmasa çılgınlar gibi dans edecektim. Hiç vakit kaybetmeden sesimi duyurabilmek için,

“Talya, buradayım!” diye seslendim.

Sesi giderek daha da yakınlaşan Talya'ya yerimi belli etmem gerekiyordu.

“Talya elma ağaçlarının ardındayım!” diye bağırmaya başladım.

Sağa sola koşturup onu bulmaya çalışırken pat diye karşıma dikildi. Tabii ki sevgiyle sarılmadan önce göğsüme esaslı bir yumruk indirdi. Ardından da,

“Nereye kayboldun Eren Nepo? Kaybolduğunu düşündüm, ödüm patladı!” diye bağırdı.

Aslında çok haklıydı. Utana sıkıla,

“Böğürtlenler, çilekler ve elmalar çok güzeldi.” dedim.

Aç gözlülüğüm yüzünden yaşadığı korkuyu dindirmem ve kendimi affettirmem mümkün görünmüyordu. Ancak dikkatini dağıtmak için elimde muhteşem bir malzeme vardı. Ben gösterene kadar fark etmediği Pandora ve Epimetheus'u göstererek,

“Sandığı açmalarına yardım etmezsek dünya kötülüğe boğulacak.” dedim.

Talya, ağlamaktan kimseyi görecektir hâli kalmayan Pandora ve Epimetheus'u görünce allak bullak bir yüz ifadesiyle,

“Eren Nepo, neler oluyor burada?” diye sordu.

Yüz ifadesi “Yine başını belaya sokacak bir şey buldun.” der gibiydi. Ne yazık ki bunda da haklıydı. Her ne kadar bana göre ben onları değil onlar beni buluyor olsa da bunu Talya'ya anlatabilmem imkânsızdı.

Hiç vakit kaybetmeden altın sandığın sırrını, içinde kalan ve dünyayı kurtaracak olan tek duyguyu; umudu kurtarmamız gerektiğini, Hermes'in her an gelip sandığını alırsa umudun sonsuza dek sandıkta kilitli kalacağını anlattım. “Bundan bize ne?” diyeceğinden neredeyse emindim. Beni şaşırtarak,

“Hadi o zaman ne duruyoruz, sandığı hemen açalım.” dedi.

Epimetheus söze karışarak o zamana kadar söylemediği bir şeyi söyledi:

“Sandığı ikinci kez ancak gerçek bir kahraman açabilir.”

Bu kadar önemli bir detayı daha önce söylemediği için çok bozulsam da tanıdığım tek gerçek kahramanın adını haykırdım:

“Herakles!”

Aramızda sandığı açabilecek ondan başka kahraman yoktu. Talya da benimle aynı fikirde olduğunu başıyla beni onaylayarak belli etti.

“Geriye sadece Herakles’i buraya getirmek kaldı.” dedim.

İşte tam o anda büyüdüğüm çağı ne kadar özlediğimi anladım. Tenedos’ta böyle bir sorunu çözmek için bir telefon olması yeterliydi. Antik çağda bu soruna hızlı çözüm üretebilecek tek varlık haberci tanrı Hermes’ti.

Anneannem talihsiz bir tahmini gerçek olduğunda “Aklıma gelen başıma geldi.” derdi.

İşte o an benim de “Aklıma gelen başıma geldi.” deme zamanımdı.

Gündüz vakti ormanın içine doğru dev bir yıldız kaydı. Yıldız öylesine parlaktı ki güneşin parlaklığı dahi ışıltısını bastıramadı. Talya kayan yıldızı görür görmez,

“Hermes geldi!” dedi.

Pandora sandığı vermemeye kararlıydı. Âdeta sandığa yapıştı. O sandığı böyle korurken Zeus gelse alamazdı. Epimetheus vakur bir duruşla ayağa kalktı. Az önce topunu kaybeden küçük bir çocuk gibi ağlayan adamın yerinde yeller esiyordu. Olimpos’un haylaz tanrısı Hermes, Zeus’un ona olan sevgisi ve güveninin de etkisiyle bize doğru yaklaşıyordu.

Teni altınla kaplı gibi parlıyordu. Gözleri zümrüt gibi yeşildi. Doğrusunu söylemek gerekirse gözleri zümrüttendi. Kıvırcık, açık kahverengi saçları ancak ensesini örtecek kadardı. Benim büyüdüğüm çağda böyle ışıllı saçları şampuan reklamlarında bile görmek mümkün değildi. El bileklerinde obsidyenden olduğu çok belli olan bileklikler, belinde ise yine obsidyenden kalınca bir kemer vardı.

Ayağındaki -hızına hız katan- kanatlı sandaletleri göz alıcıydı. Olimpiyatlara katılan en atletik sporculardan bile daha çevik görünüyordu.

Gözlerinin Herakles'in gözlerine benzerliği dikkat çekiciydi. Beyaz bir kıyafeti ve omuzlarını örten bir pelerini vardı.

Hermes'in ormana gelmesiyle beraber ağaçlar, kuşlar, böcekler hatta rüzgâr bile durdu. Ormanda hiçbir şey kıpırdamıyordu. Tüm doğa, hızıyla dillere destan Tanrı'yı kızdırmaktan korkar gibiydi. Yüzünde muzip denebilecek bir gülümsemeyle bize doğru yaklaşıyordu. O yaklaştıkça da aydınlık artıyordu. Yaklaştı, yaklaştı ve Pandora'nın tam önünde durdu. Keskin gözleriyle yandan beni süzdüğü gözümünden kaçmadı. Kim olduğumu bildiğinden de o an emin oldum.

Talya, Pandora ve Epimetheus'un duruşlarındaki saygının esamisi bende yoktu. Bir tanrının karşısında nasıl durulur, öğrenmem için zamana ihtiyacım vardı. Açıkçası Olimpos'un şımarık tanrı ve tanrıçalarına saygı duyma zorunluluğu da hissetmiyordum.

Hermes ağzını açıp tek kelime etmedi. Hiçbirimiz onun umurunda değildik. Ne istediği gayet açıktı. Alacak ve gidecekti. Elini Pandora'ya doğru uzattı. Bir babanın, kızının saçlarını okşadığı gibi büyük bir şefkatle saçlarını okşadı. Ardından,

“Ver.” dedi.

O anda Pandora ile göz göze geldik. Beni işin içine katacağını biliyordum. Ancak bu kadar ani olacağı aklımın ucundan dahi geçmedi. Pandora'nın aklından geçenleri tahmin etmeye çalışırken kucağındaki sandığı hızla bana doğru fırlattı. Altın bir sandık havada döne döne kafama doğru geliyordu. Hermes de ne olduğunu anlamamış olacak ki gözü bir bende bir de havada uçan sandıktaydı.

Gurur duyulacak bir refleksle sandığı havada yakaladım. Çok havalıydı. Ne yalan söyleyeyim o anı herkes görsün isterdim. Saniyeler önce Pandora'nın kucağında olan sandık şimdi benim kucağımdaydı. Tabii ki Hermes de artık Pandora'nın değil benim karşımda duruyordu. Buraya kadar nasıl geldiğini melezi gözlerimle takip edebilmem mümkün değildi.

Tanrının benden sandığı alması an meselesiydi. Hızla bir karar vermeliydim. On iki yarındaki her çocuğun ilk aklına gelen şey tabii ki benim de aklıma geldi. Sandığa sarılıp son sürat koşmaya başladım. Koşarken anbeanemin gülümseyen yüzü gözlerimin önündeydi. Ondan aldığım kuvvetle bir yandan koşuyor bir yandan kilidi tutmaya çalışıyordum. Kolay olmadı ama sonunda kilidin mandalına ulaştım. Sımsıkı tuttuğum mandalı olanca gücümle yukarı doğru çektim. Daha ilk denememde kilit kolaylıkla açıldı. Daha fazla koşmama gerek yoktu.

Durdum, sandığı yere bıraktım. Hermes'in bulunduğu yere gelmesi dünya zamanıyla ölçülemeyecek kadar hızla olabilirdi. Ancak gelen Hermes değildi. Benimle beraber koşmaya başlamış olacak ki arkamdan Talaya geldi. Sandığın içinde bembeyaz kanatları olan bir kelebek vardı. İpekten olduğunu anladığım kanatlarını açtı ve uçarak sandıktan çıktı. Göğe doğru süzülerek yükselmeye başladı.

Arkamda bıraktığım ne Hermes ne de bir emanete bile sahip çıkamayacak kadar meraklı olan Pandora ile zavallı Epimetheus

umurumda bile değildi. Talya ile göz göze geldik. İkimiz birden yeniden koşmaya başladık. Bir yandan koşuyor bir yandan da çılgınca,

“Ben bir kahramanım hem de sonsuzluğun yolcusu bir kahramanım!” diye bağıryordum.

7. BÖLÜM

LERNA'YA DOĞRU ÖLÜMCÜL BİR YOLCULUK

*“Endişenin yükü bize endişe
duyduğumuz kötülükten kat be kat büyük
gelir.”*

Daniel Defoe - Robinson Crusoe

Talya ile sırlarımıza sır katarak ilerliyorduk. Yolda birbirimize söz verdiğimiz gibi Bay Kenta ve Harakles'e hiçbir şey anlatmadık. İki-
miz de biliyorduk ki Hermes bu tuhaf karşılaşmamızı unutmuyacaktı. Bir sonraki karşılaşmamıza kadar onunla ilgili bir şey düşünmek istemiyordum.

Ormandan hızla ayrıldık. Dün geçtiğimiz sokaklardan, çarşıdan, tiyatronun önünden yeniden geçtik. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şehir olan Smyrna'ya istemeyerek de olsa veda ettim. Bir kez daha yolumun buralara düşeceğini umarak limandan Argolis'e giden ilk gemiye bindik.

Daha önce yaptığımız gemi yolculuğundakilerin aksine bu gemi oldukça sakin ve

sıradan yolcular taşıyordu. Tek istediğim acımasız bir canavarla karşılaşmadan Lerna'ya ulaşabilmektir. Neyse ki öyle de oldu. Masmavi bir denizde huzur dolu bir yolculuk yaptık. Böylece Bay Kenta ile de uzun uzun sohbet etme fırsatımız oldu. Gemi iki gün iki gece hiçbir limana uğramadan yoluna devam etti.

Antik çağa geldiğimden beri ilk kez her şey fazlasıyla normaldi. Hermes'in işin içinde olduğu herhangi bir olay ne kadar süre sır olarak kalabilecekse ormanda yaşadıklarımız da Talya ile aramızda o kadar sır olarak kalacaktı. Herakles bir süre daha Hermes'in sandığını açtığımı bilmesede olurdu.

Argolis'in küçük limanına ulaştığımızda gemiden iner inmez müthiş bir kalabalığın ortasında kaldık. Ortalığın neredeyse bir panayır alanına dönmesine sebep olan bizim yolculuk yaptığımız gemiden önce limana yanaşan gemilerin tamamının ticaret yapıyor olmasıydı. Gemilerden amforalar, ahşap kasalar, büyük küpler indiriliyor, yerine limanda bekletilen canlı hayvanlar bindiriliyordu. Her coğrafya en iyi yetiştirdiği ürünü başka topraklardaki insanlara gönderiyordu. Antik çağda en sevdiğim şeylerden biri de bu oldu.

Kısa sürede kalabalığın içinden sıyrılıp Argolis'in dağlarına doğru yöneldik. İstikame-timiz dağların arasındaki Lerna bataklığıydı. Yaşadığımız onca olaydan sonra nihayet bataklığın yakınlarındaydık. Bataklığın içinde yaşayan dokuz başlı ejderi bulmamız gereki-yordu. Yalnızca bir başı olan Aslan bile yete-rince korkunçken ejderin dokuz başıyla ayrı ayrı nasıl mücadele edeceğimiz konusunda endişelerim vardı. Ejderin hakkında bildiklerim gemi yolculuğu boyunca Bay Kenta'nın anlat-tıklarıydı.

Ejderin kesilen her başı yerine iki başı çı-kıyordu. Üstelik nefesi dünyanın en öldürücü zehriydi. Bay Kenta, Olimposluların kanını ta-şıdığımız için bu zehrin bizi öldürmeyeceğini ancak uzun süre baygın kalacağımızı özelli-kle belirtti. Bataklığa yakınlaştığımızda ejderin nefesinin yayıldığı havayı almamak için tedbir almalıydık.

Bay Kenta beni ejderle konuşmamam ko-nusunda da defalarca uyardı. Ejderin benimle konuşabilecek olması ihtimalini hiç düşün-me-diğim için şaşkınlıkla

“Ne yani, ejder bir de konuşuyor mu?” diye sordum.

Bay Kenta'nın sakinlikle verdiği cevap benim için oldukça kafa karıştırıcıydı:

“Eren Nepo, eğer duymak istersen bir ağaç da seninle konuşabilir.”

Allak bullak olan yüzümden kafamın hâlini anlayan Talya,

“Eren Nepo, doğa canlıdır ve her canlının dili vardır. Onları duymak ve anlamak bize bağlıdır.” diyerek Bay Kenta'nın sözünü açıklama gereği duydu.

Ben daha tılsımlı cevaplar bekliyordum ancak bu çağda tılsım her yerdeydi. Argolis'in dar sokaklarından ilerliyorduk. Ormana yaklaştığımızı evlerin sayılarının azalmasından ve giderek tenhalaşan sokaklardan anlamak mümkündü.

Dik bir yamaçtan başlayan orman, zirveye doğru sıklaşarak bütün tepeleri kaplıyordu. Ormanın bu yapısı Tenedos'taki ormanla neredeyse aynıydı. Tepelere doğru çıkıp zirvenin ardına geçtiğimizde Lerna'ya ulaşacaktık. He-

rakles ve Bay Kenta önden ilerliyor, biz Talya ile arkalarından onları takip ediyorduk.

Ormanda ağaçların dev dalları birbirine dolandığı için güneşin kendine yol bulup top-
rağa inemediği karanlık kısma doğru hızla yak-
laşıyorduk. Daha fazla ilerlemeden Bay Kenta
bundan sonrasının kendisi için geri dönülmez
tehlikelerle dolu olduğunu ve bizimle devam
edemeyeceğini söyledi. Onu geride bırakmak
zorunda kaldık. Oysa Talya ve Herakles'in var-
lığına rağmen onun bizimle olması bana gü-
ven veriyordu. Uzun uzun sarılarak ondan ay-
rıldım. Biz ilerlerken gözden kaybolana kadar
geriye bakıp el salladım. Görünmez olduğu
andan itibaren de kendimi terkedilen bir zavallı
gibi hissettim.

Dışarıda ışıllı ışıllı bir güneş olduğunu bili-
yordum ama ormanın içi giderek karanlıklaşı-
yordu. Burnumuzun direğini kıran keskin bir
küf kokusu havayı sardığında bataklığa çok
yaklaştığımızı da anladık. Biraz soluklanmak
için kendimize bir kamp alanı bulduk. Bir ateş
yakıp dinlenmeye çalıştık. Herakles'in ağzını
bıçak açmıyordu. Hepimiz bir kenarda oturu-
yorduk. Talya yerdeki kuru yapraklarla oynu-

yor, Herakles esasının ucunu keskinleştirmek için yontuyor ben de onları seyrediyordum. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Onların bu hâli beni daha fazla tedirgin ediyordu. Daha fazla dayanamayarak Talya'ya kısık sesle,

“Talya, dokuz başlı ejderi yenemezsek ne yapacağız?” diye sordum.

Daha önce de saçmaladığım çok olduğu için Talya bu soruma sadece ters ters baktı. Yenemezsek sonumuz geldi demekti. Bunu biliyordum ama bunu Talya'nın ağzından duyar sam rahatlayacaktım. Yüzümün ifadesindeki zavallılığa acıyan Talya dayanamayarak,

“Eren Nepo, Herakles daha önce hiç yenilmedi. Endişelerin boşuna...” dedi.

Bir süre hiç ağzımı açmadan öylece oturdum. Hiç beklenmeyen bir anda buz gibi sessizliğimizi Herakles bozdu. Asasına dayanarak ayağa kalktı. Bize dönerek,

“Buradan herhangi bir yere ayrılmadan beni bekleyin.” dedi.

Talya ve ben birbirimize baktık çünkü bu mümkün değildi. Arkasına dönüp bir iki metre uzaklaştığında dayanamayarak,

“Herakles, bizden burada öylece seni beklememizi isteyemezsin. Yanında olup sana yardım etmeliyiz.” dedim.

Bu kez sert ve kararlı bir tavırla,

“Size burada bekleyin diyorsam bekleyin! Gelmenize gerek yok.” dedi.

Öylesine kararlıydı ki Talya ve ben bir kere daha ağızımızı açamadık. O ilerlerken çaresizce arkasından baktık. Benim bitmeyen dırdırımı çekmek de Talya'ya kaldı. Öfkeyle defalarca,

“Madem bataklığa gitmeyecektik buraya kadar neden geldik?” dedim durdum.

Ta ki Talya kafama meşhur şaplağını indirene kadar! Dayanma sınırını çok zorladığımı,

“Eren Nepo anlamıyor musun, bataklık bizim için özellikle de senin için çok tehlikeli...” diye bağırmasından ve olduğu yerde bir aşağı bir yukarı çılgınca yürümesinden anlıyordum.

8. BÖLÜM

EJDERE KARŞI MEŞALEYLE VERİLEN BİR SAVAŞ

“... Çünkü sıcağın tadını çıkarabilmek için insan birazcık da olsa soğuğu duymalı. Bu dünyada her şeyin değeri, kendi karşıtıyla meydana çıkar.”

Herman Melville - Moby Dick

Tahmin edersiniz ki kararlı olduğum her konuda beni durdurmaya çalışmak delilikti. Elbette ormanın karanlığında ağaçların arasına saklanan korkak bir tavşan gibi beklemeyecektim. Herakles bataklığı doğru ilerlerken gömleğini çıkarıp ağzını ve burnunu kapatacak şekilde bağladığına göre biz de aynısını yapabiliriz. Böylece tehlikenin en büyüğü olan zehirli havayı bertaraf ederdik.

Talya'yı ikna etmeliydim. Onu atlatıp bataklığa gitmem olanaksızdı. Eline aldığı bir sopayla ateşi karıştırırken,

“Talya, sence de ejdere hep beraber saldırırsak çok daha etkili olmaz mı?” diye sordum.

Niyetimin ne olduğunu sezen Talya önce hiç cevap vermedi. Açıkçası cevap vermesini de beklemeye niyetim yoktu. Konuşmaya tam gaz devam ettim.

“Hem bir ejderi oyalarken Herakles’in işini kolaylaştırmış olmaz mıyız?” dedim.

Talya bu söylediğimden etkilendi ki bir süre dikkatlice yüzüme baktı. Gözlerinde kararsızlık vardı. Planımın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. İtiraf etmeliyim hiçbir planım yoktu. Tek istediğim Talya’nın bir an evvel ikna olması ve harekete geçmemizdi.

Söylediklerimle kafasını karıştırdığıma göre biraz daha uğraşırsam başarılı olabilirdim. Başımıza bir şey gelmeyeceğini belirtmek için,

“Herakles önden gittiğine göre onu takip ettiğimiz sürece tehlikede sayılmayız.” dedim.

Sonrada merakla yüzüne bakarak vereceği cevabı bekledim. Uzun uzun yüzüme baktı ve gözlerini kısarak,

“Eren Nepo, sen beni tam olarak neye ikna etmeye çalışıyorsun.” dedi.

Neye ikna etmeye çalıştığım apaçık belliydi. Son kozumu da oynayıp,

“Talya, sence burası çok mu güvenli? Yanımızda Herakles yokken ormanın bu kuytusunda başımıza gelecekleri düşünüyorum da...” dedim.

Talya ayağa kalktı. Bu kez ikna olduğu her hâlden belliydi. Hemen arkasından ben de ayağa fırladım. Kamp ateşimizden büyükçe yanan bir odun aldım. Ardından hafif bir tekme atarak yerden kaldırdığım toprakla ateşi söndürdüm. Talya ne yapacağımı çoktan anladığı hâlde hiç tepki vermiyordu. Onun tepkisizliğinden de aldığım cesaretle koşar adım Herakles’in olduğu tarafa doğru yöneldim. Talya da çantasını kaptığı gibi peşime takıldı.

Bataklığa doğru hızlı adımlarla ilerlerken Herakles’in yaptığı gibi ağızımızı burnumuzu kapattık. Ejderin zehirli nefesi bizi burada bayıltabilirdi. Elimde yanan odun parçası karanlık ormanda yolumuzu bulmamızı sağlıyordu. Attığımız her adımda havadaki ağırlığın da bi-

raz daha arttığını hissedebiliyorduk. Bu durum kafalarını keserek yok edemeyeceğimiz ejdere yakınlaştığımızın bir işaretiydi. Bir yandan yürüyor bir yandan da ejderin hakkından nasıl geleceğimizi planlamaya çalışıyordum.

Bay Kenta'nın söylediğine göre tüm yılan gövdeli canavarlar gibi bu ejder de Typhon ve Echidna'nın çocuklarından biriydi. Üstelik bu bataklığın Hera tarafından koruma altına alınan bekçisiydi. Lerna bataklığında korunacak ne vardı, bunu hiçbir zaman anlamadım ama burayı geçmeden ne ben anneme ne de Herakles çocuklarına kavuşamayacaktı.

Ejderin alanına girmek üzere olduğumuzu zehirli havanın etkisiyle yok olan doğadan anlamak mümkündü. Bataklık içten içe çürüyen ağaçların arasından zift gibi simsiyah görünüyordu. Her yere yayılan ölü ağaç parçalarının üzerinden atlayarak ilerliyorduk. Yerin kayganlığı hızımızı kestiği için oldukça yavaşlık.

Ormanın içinde her yerde karşımıza çıkan tavşanlar, sincaplar, kuşlar böcekler ortalıklarda görünmüyordu. Bataklığın etrafında zehirli havanın etkisiyle canlı hayat diye bir şey yoktu. Henüz ne Herakles ne de ejder ortalıklarda

görünüyordu. Bataklık kaynayan bir çorba kazanı gibi fokurduyordu. Yıkık dökük ağaçların arasında bataklığın hemen kenarında mağara girişleri görünüyordu. Oraya kadar ulaşabilirsek Talya ile beraber bir plan kurabilirdik.

Ben önde Talya arkada mağaraların bulunduğu yere doğru ilerledik. Herakles hâlâ ortalıklarda görünmüyordu ancak ejderin korkunç çığlıkları duyuluyordu. Canavar yaralı bir fil gibi çığlıklar atıyordu. O iğrenç sesi duyana kadar kendimi dünyanın en cesur insanı sanıyordum. Sesin artan şiddetinden Herakles'in ejderi bizim olduğumuz tarafa doğru kovaladığı anlaşılabilirdi. Bir an evvel mağaralardan birine kendimizi atmalıydık.

Son bir gayretle koşarak karşıma çıkan ilk mağaranın girişine sığındım. Meşaleyle mağaranın içinde başka bir canavar olup olmadığını kontrol ettim. Her yer bomboştu. Talya da arkamdan geldi. Artık güvendeydik. Mağaranın girişinden seslerin geldiği yöne doğru bakıyorduk. Çok geçmeden kılıç kadar keskin asasını sallayarak gelen Herakles'i gördük. Dev gibi ejderi önüne kattığı yetmiyor gibi bizim olduğumuz mağaralara doğru süratle sürüklüyordu.

Kısa bir süre Talya ile mağaranın iç duvarına sığınıp birbirimize baktık. Talya'nın bakışlarından benden hızla çözüm üretmemi beklediği anlaşılıyordu. Kriz anlarında kızaran gözlerine bakınca bunu anlamamam imkânsızdı. Neler olduğunu görmek için yeniden kafamı mağaranın dışına çıkardığımda Herakles'in canavarın kafalarından birini kestiğini gördüm. Kesilen kafanın yerine hızla iki kafa birden çıktı. Dehşet içindeydim.

Talya ile birbirimize belli etmek istemesek de ikimizin de korkudan nefesinin kesildiği saklanacak gibi değildi.

Kesin olan bir şey varsa daha önce gördüğüm canavarlar bu ejderin yanında kedi gibi kalıyordu. Onu bizim gücümüzle yenebilmemiz mümkün değildi. Herakles bir süre sonra yorulacak ve kaçınılmaz olarak yenilecekti. Talya ilk kez bu kadar donuk, korku dolu ve umutsuz görünüyordu. Onu harekete geçirmek zorundaydım. Etrafta çok fazla ölü ağaç vardı. Bu ejderi biz durduramıyorsak onlar durdurabilirdi.

“Talya, kuruyan ağaçları yakmak zorundayız.” dedim.

Talya'nın bakışlarından inancını çoktan kaybettiği belliydi. Başını iki yana "Bu bir işe yaramaz." anlamında salladı. Sonra eğilerek mağaradan dışarı Herakles'e baktı. Sağ elimde tuttuğum meşaleyi ona doğru uzattım. Tereddüt etmeden aldı. Yeniden eğildi dışarıyı kontrol etti. Onu cesaretlendirmek için yeniden,

"Talya kuruyan ağaçları yakarsak canavarın yaşam alanını yok ederiz." dedim.

Ağzım burnum kapalı olduğu için sesim boğuk boğuktu ama Talya gözlerini "Evet." anlamında kırparak beni anladığını ifade etti. Oturduğu yerden başıyla dışarıyı göstererek,

"Eren Nepo, Herakles de bataklıkta görmüyor musun?" dedi.

Görüyordum elbette ama onun kendini kurtaracağından kuşkum yoktu. Ejderle dövüşürken daha büyük tehlikedeydi. Hera onun yenmesine asla müsaade etmeyecekti. Benim aklımdan geçenler Talya'nın da aklından geçti ki,

"Ben gelmeden buradan dışarı adım atma." diyerek mağaradan çıktı.

Nefesimi tuttum ve onu gözümle takip ettim. Kuruyan ağaçların olduğu tarafa doğru uçuyordu. Ağaçların arasından bir kuru dal alıp yaktı. Artık iki elinde de yanan meşaleler vardı. Meşalelerden bir tanesini kuru ağaçların arasına attı. Bir süre bekledi. Heyecandan ölmek üzereydim. Talya'yı oraya gönderen bendim, başına bir şey gelme ihtimali bile beni bitiriyordu.

Talya'nın kuru ağaçların arasına attığı yanan odun parçası düştüğü yeri tutuşturdu. Hızla etrafı alevler sardı. Herakles, Talya'yı ve yaktığı ateşini görünce ejderi ateşe doğru sürüklemeye başladı.

Sığındığım mağara artık benim için son derece tehlikeliydi. Dışarı atlayıp hızla koşmaya başladım. Alevler yayıldıkça Ejder'in çığlıkları artıyordu. Herakles koşuyor, Ejder de peşinden dokuz koca kafasını sallayarak koşuyordu. Alevlerin etkisiyle karanlık bataklıkta aydınlanmayan yer kalmadı.

Yanan ağaçların yanından geçerken bile görüntü korkunçtu. Her an üzerime alevler yağabilir ya da yanan dev gövdeli bir ağaç düşebilirdi. Hızıma kendim bile şaşırarak kadar sü-

ratle ormanın iç kısmına geçtim. Talya çoktan ormandaydı. Beni ve Herakles'i bekliyordu. Yüzü gözü simsiyahtı. Çok geçmeden Herakles de alevlerin arasından çıkarak yanımıza geldi. Yüzünde dev bir gülümseme vardı. Üçümüz bir müddet yanan kuru ağaçları seyrettik. Ejder alevlerden kurtulamadığı için bataklıkta yok olup gitti...

Yaşadığımız olağanüstü rahatlık Olimpos'un tanrılarını bile kıskandıırırdı. Gerçi aralarından biri olan Hera oldukça mutsuz olmalıydı. Tuzaklarından birini daha tarumar edenler, küçümsemekten geri durmadığı melezlerdi.

Bu tanrıçaya kibir ve kötülük ile kazanamayacağını anlatmamız uzun zamanımızı alacaktı...

SÖZLÜK

ANA KARAKTERLER

Herakles: Yunan mitolojisinde ilahi bir kahraman. Zeus ve Miken kralının kızı Alkme-ne'nin oğludur.

Talya (Thalia): Tanrıça Eurynome'nin ilham perisi olan kızlarından biri.

DİĞER KARAKTERLER

Echidna: Gaia (toprak ana) ve Tartarus'un (ölüler diyarının tanrısı) kızı. Mitolojide yer alan çoğu canavarın annesidir.

Epimetheus: Epimetheus, Yunan mitolojisinde Titanlar soyundan gelen bir tanrı. Yaratılan ilk kadın olan Pandora'nın eşidir.

Gigant Alcyones: Gigantlar olarak bilinen dev ırkının bir üyesi. Hades'in zıttıdır.

Hydra Ejderi: Lerna bataklıklarında yaşayan çok başlı bir canavarın adı.

Kentaur: Yunan Mitolojisi'nde yarı insan ve yarı at bedenli düşsel varlık.

Nemea Aslanı: Typhon ve Echidna'nın canavar çocuklarından biri.

Pandora: Yunan mitolojisinden ilk kadın olarak kabul edilir. Dünyadaki tüm kötölüklerin tutulduğu kutunun emanetçisidir.

Stheno: Yunan mitolojisinde üç acımasız gorgondan biri. Medusha'nın acımasız kardeşidir.

Teles: Homeros kaynaklarına göre en bilinen sirenlerden biri. Sirenler Yunan mitolojisinde adalarda yaşayan deniz yaratıklarıdır.

Typhon: Yunan mitolojisinde yılan olduğu, başından ve gözlerinden alevler saçtığı söylenir. Birçok canavarın babasıdır.

YER - COĞRAFYA

Argolis: Yunanistan'da antik bir şehir.

Smyrna: İzmir.

TANRILAR VE TANRIÇALAR

Hades: Ölümlere hükmeden yeraltı tanrısı.

Hermes: Zeus'un habercisi. Tanrıların en kurnazı sayılır, tanrıların en hızlısıdır.

Gaia: Tanrı doğum mitlerinin ilk tanrıçası, tüm yaşamın ata anası. Engin göğüslü, doğurgan Toprak Ana'dır.

DiğER

Amfora: Antik çağda şarap ve zeytinyağı gibi gıda maddelerinin depolanması ve taşınması için kullanılan iki dikey kulplu bir kavanoz.

Borda: Geminin dış yanlarının su yüzünde kalan bölümü.

Kasara: Teknelerin baş orta ve kış kısımlarında güverteden daha yüksek olan güverteler veya kısımlara verilen ad.

Mavna: Yakın kıyılara ya da limanın uzaklarında demirlemiş gemilere yük götürüp getiren, güvertesiz büyük tekne.

Obsidyen: Obsidyen sert, kırılğan ve siyah renkli volkanik bir taş. Dağ kristali olarak da bilinir.

Trireme: Yunan şehir devletlerinin, Kartacalıların ve Romalıların deniz savaşlarında kullandığı üç sıra kürekli bir savaş gemisi.

KİTAP ATÖLYE ETKİNLİĞİ

Öğrencilerinizi mitolojinin büyüsüyle tanıştıran. Okuma saatlerini yaratıcı bir maceraya dönüőtüreceğ, kazanım odaklı bu hazır atölye planını karekodu tarayarak keşfedebilirsiniz.

0 549 654 72 54
www.kulekitap.com